N. 2430

தினமணி
வெளியீடு 43

பதிப்பாசிரியர்:
ஏ. என். சிவராமன்.

சுதந்திர இந்திய

அரசியல் நிர்ணயம்

"தினமணி" ஆசிரியர்
ஏ. என். சிவராமன்
எழுதியது.

MADRAS
சென்னை-1

" இருள் அகற்றும்
கைவிளக்கே கற்ற அறிவுடைமை "

தினமணி காரியாலயம்
100, மவுண்ட் ரோடு, சென்னை
1946

காபிரைட்]

[விலை ரூ. **1-8-0**

பிரிட்டிஷ் தூதுகோஷ்டித் திட்டம் அரசியல் நிர்ணய சபை முதலியவைகளைப் பற்றிய ஓர் ஆராய்ச்சி.

அமெரிக்கா, ஸ்விட்ஜர்லாந்து, கானடா முதலிய பல தேசங்களின் அரசியலமைப்புகளின் உதாரணத்துடன் இந்தியாவின் பிரச்னைகள் இதில் விளக்கப்படுகின்றன.

MARAIMALAI ADIGAL LIBRARY MADRAS-1
சென்னை-1

முன்னுரை

அரசியல் நிர்ணய சபை சம்பந்தமாக பிரிட்டிஷ் தூதுகோஷ்டி தயாரித்துள்ள திட்டத்தையும், அரசியல் நிர்ணயசபை கூடிய பிறகு ஏற்படக்கூடிய சர்ச்சைகளையும் பத்திரிகைகளில் படிக்கும்போது, அவற்றை நன்கு புரிந்துகொள்ள உதவிசெய்வதே இந்த புத்தகத்தின் முக்கிய நோக்கம். இதில் வெளியிடப்பட்டிருக்கும் அபிப்ராயங்களும் இந்த நோக்கத்துடன் கூடியவைதான். அவற்றைக் காங்கிரஸின் அபிப்ராயத்துக்கு அறிகுறியாக கருதக்கூடாது.

இந்தப் புத்தகத்தை மூன்று பகுதிகளாகப் பிரிக்கலாம். 1 முதல் 5-வது அத்தியாயம் வரை தூது கோஷ்டி திட்டம் வெளியானது சம்பந்தமான சரித்திர வரலாறுகள். 6 முதல் 13-வது அத்தியாயம் முடிய உள்ள பகுதி தூது திட்டத்தின் ஷரத்துக்கள் பற்றிய ஆராய்ச்சி. 14 முதல் 17-வது அத்தியாயம்வரை உள்ள பகுதி, பல நாடுகளில் நடந்த அரசியல் நிர்ணய சபைகளையும், ஆங்காங்கு ஏற்பட்டுள்ள அரசியலமைப்புகளையும் ஒப்பிட்டுப் பார்ப்பதன் மூலம் இந்திய அரசியல் நிர்ணயசபை கவனிக்கவேண்டிய பிரச்னைகளை விளக்குகிறது. அந்த அத்தியாயங்களை நன்கு படித்தால்தான் முடிவுரை — அத்தியாயமான 18-வது அத்தியாயத்திலுள்ள சில விஷயங்களை புரிந்துகொள்வது சுலபமாக இருக்கும்.

புத்தகத்தின் மூன்று பகுதிகளும் பரஸ்பரம் சம்பந்தமுள்ளவை. ஆகையால், ஒரே விஷயம் புத்தகத்தில் இரண்டு மூன்று இடங்களில் காணப்படும். இது தவிர்க்கமுடியாதது. ஆங்காங்கு விவாதிக்கப்படும் விஷயம் எளிதில் பிடிபடுவதற்காக ஏற்கனவே கூறின பல விஷயங்களை மீண்டும் கூறுவது அவசியமாகிறது.

அரசியலமைப்பு சம்பந்தமாக ஆங்கிலத்தில் பல புத்தகங்கள் இருக்கின்றன. அந்த புத்தகங்கள் பல

வற்றையும் படித்து, சென்ற பத்துவருஷ காலமாக பத்திரிகைகளில் வெளியான சர்ச்சைகளையும் பாடம் படிப்பதுபோல படித்து, அதே சமயத்தில் நாட்டின் அரசியல் வேலையிலும் ஒருவர் பங்கு கொண்டிருந்தால், அப்படிப்பட்டவருக்கு இப்புத்தகத்தில் புதிது ஒன்றும் இருக்காது.

இந்தப் புத்தகத்தின் சாராம்சம் 6, 13, 14, 18 ஆகிய அத்தியாயங்களில் இருக்கின்றன.

ரஷியாவின் அரசியலமைப்பின் விவரங்களை தெரிந்து கொள்ள பலருக்கு ஆவல் இருக்கும். ஆயினும் ரஷிய அரசியலைப்பற்றி இப்புத்தகத்தில் பிரஸ்தாபிக்கப்பட வில்லை. இதற்கு ஒரு காரணம் உண்டு. அது யாதெனில், அந்த தேசத்தின் அரசியலமைப்புச் சட்டம் பூர்ண ஜனநாயக வடிவத்திலேயே இருந்த போதிலும், அங்கு நடக்கும் ஆட்சியானது ஒரு தனிக்கட்சியின் ஏகபோக மான சர்வாதிகார ஆட்சியே. தனி மனித சுதந்திரத்தை ஒப்புக்கொள்ளும் ஜனநாயக ஆட்சியைப்பற்றிய சர்ச்சை யில் ரஷிய அரசியலமைப்புச் சட்டத்தைப்பற்றி பிரஸ்தா பிப்பது பலவிதமான தப்பபிப்ராயத்துக்கே இடமாகும். கிட்டத்தட்ட இதே காரணங்களால்தான் சீனாவின் அரசியலமைப்பைப் பற்றியும் ஜப்பானின் அரசிய லமைப்பைப் பற்றியும், இப்போதுள்ள ஸ்பெயினின் அரசியலைப் பற்றியும் இந்தப் புத்தகத்தில் பிரஸ்தாபிக்க வில்லை.

புத்தகத்தில் உபயோகித்துள்ள சொற்களைப்பற்றி ஒருவார்த்தை. "பார்லிமென்ட்", "மைனாரிட்டி" "மெஜாரிட்டி", "வோட்டு" இவை போன்ற சில ஆங்கில வார்த்தைகள் இப்புத்தகத்தில் தமிழ் வார்த்தைகளாகவே கையாளப்படுகின்றன. சர்க்கார் களில் சட்டமியற்றும் ஸ்தாபனம் இரண்டு சபைகள் கொண்டதாக இருக்கும்போது, இரண்டையும் சேர்த்துக் குறிப்பிட "சட்ட மன்றம்" என்ற

வார்த்தையை ஒன்றிரண்டு இடங்களில் உபயோகித் திருக்கிறோமாயினும், பெரும்பாலும் "பார்லிமென்ட்" என்ற வார்த்தையையே உபயோகித்துள்ளோம். மைனாரிட்டி, என்ற வார்த்தையை மைனாரிட்டி ஜாதியார் என்ற அர்த்தத்தில் சில இடங்களில் உபயோகித் திருக்கிறோம். சிறுபான்மையான வோட்டுக்கள் என்ற அர்த்தத்திலும் சில இடங்களில் உபயோகித்திருக் கிறோம்.

மைனாரிட்டி ஜாதிகளை குறிக்கும்போது ஜனத் தொகையில் 20 சத விகிதத்துக்குக் குறைந்த மைனா ரிட்டிகளை "சிறிய மைனாரிட்டிகள்" என்றும் 30 சத விகி தத்துக்கு மேற்பட்ட மைனாரிட்டிகளை "பெரிய மைனா ரிட்டிகள்" என்றும் பிரஸ்தாபித்திருக்கிறோம். அது போலவே 60 அல்லது 70 சத விகிதத்துக்கு குறைந்த மெஜாரிட்டியை "சிறிய மெஜாரிட்டி" யென்றும் சுமார் 60 அல்லது 70 சத விகிதத்துக்கு மேற்பட்ட மெஜா ரிட்டியை "பெரிய மெஜாரிட்டி" யென்றும் குறிப்பிட் டிருக்கிறோம். உதாரணமாக வங்காளத்தில் ஹிந்துக்கள் பெரிய மைனாரிட்டி : முஸ்லிம்கள் சிறிய மெஜாரிட்டி.

ஒவ்வொரு அத்தியாயத்திலும், பாராக்களுக்குத் தலைப்புக் கொடுத்திருப்பது பற்றி அட்டவணை எதுவும் சேர்க்கப்படவில்லை. 7 முதல் 13வது அத்தியாயம் வரை உள்ளது உண்மையில் ஒரே அத்தியாயமாகக் கருதத் தக்கதுதான். ஆயினும் திட்டத்தின் ஒவ்வொரு அம்சத் திலும் வாசகர்கள் கவனம் செலுத்தும் பொருட்டு, அவ் வாறு தனி அத்தியாயங்களாக பிரித்துள்ளோம். 7, 8, 9, 10-வது அத்தியாயங்கள் "தினமணி" யில் "ஒரு மாணவன்" எழுதியதாக பிரசுரமாகியிருக்கின்றன. "குமரி மலர்" சஞ்சிகைக்காக எழுதிய கட்டுரை ஒன்று இதில் பதினைன்காவது அத்தியாயமாகச் சேர்க்கப் பட்டிருக்கிறது.

சென்னை
23—7—'46

ஏ. என். சிவராமன்

பொருள் அடக்கம்

அத்தியாயம்	விஷயம்	பக்கங்கள்
1.	**சுதந்திர இயக்கத்தின் வளர்ச்சி :** 1857-க்குப் பிறகு — ஒத்துழையாமை இயக்கம்—தேசிய சுய மதிப்பு — சத்யாக்ரஹத்தின் சக்தி — தேசிய இயக்கத்தின் புது அந்தஸ்து—யுத்த காலத்தில் ஏற்பட்ட புது உணர்ச்சி — பிரிட்டிஷ் ஜம்பம் தகர்ந்தது — "வெளியேறுக" — "இ. தே. ரா" கொள்கை பரவி விட்டது. ...	8—20
2.	**நம் தேசியத்தின் பலவீனம் :** லீகின் ஆரம்பம் — தனித் தொகுதி—லக்ஷ்மணபுரி ஒப்பந்தம்—1919-ம் வருஷ அரசியல்—லீகின் புதிய கொள்கை — பிளவின் ஆரம்பம் — கூட்டுத் தொகுதியை லீக் கைவிட்ட வரலாறு — பிரிட்டனின் விபரீதக் கொள்கை — ஜின்னாவின் 14 அம்சத் திட்டம் — 1937-ல் லீகின் தோல்வி — அட்டூழிய புரளிகள் — இந்திய சுதந்திரத்தில் அசிரத்தை — முஸ்லிம்களின் மனக் குறை—கலப்பு மந்திரி சபை ஏற்படாததேன்—"தனி ராஜ்யக்" கோரிக்கை—கிரிப்ஸ், ராஜாஜி ஊட்டின தைரியம்—பிளவு விரிவடைந்த வரலாறு—மூன்று கட்டங்கள். ...	21—48
3.	**பிரிட்டனின் தேவையும் இந்தியாவின் தேவையும் :** ராஜதந்திரத் தேவைகள்—பிரிட்டனின் தேசிய கவுரவம் — யுத்த பலம் பற்றிய தேவைகள் — பொருளாதார தேவைகள் — பிரிட்டனிலுள்ள பொது ஜன உணர்ச்சி — நிலைமை நீடித்தால்—சமரசத்துக்கு சரியான சந்தர்ப்பம்—இந்தியாவின் அவசரத் தேவைகள். ...	48—57

4. **சிக்கலைத் தீர்க்கும் முயற்சி :**
பழைய கொள்கையின் விபரீதம் — நேர்மையான கொள்கை — தீர்ப்பின் தன்மை. ... 58—62

5. **இப்போதுள்ள அரசியலமைப்பு :** ... 62—64

6. **தூது கோஷ்டியின் திட்டம் :**
அபிப்ராயங்கள் — அரசியல் நிர்ணய சபை பிரேரணைகள் — அகில இந்திய அரசியல்—அடிப்படை அரசியல் பிரேரணைகள்—நிர்ணயித்த அரசியலை மாற்றும் உரிமை—பிரிட்டிஷ் இந்திய உடன்படிக்கை—சொல்லாத விஷயங்கள் ... 65—70

7. **அகில இந்திய யூனியனும் மாகாணங்களும் :** ... 71—75

8. **யூனியன் சர்க்காரிடம் விடப்படும் விஷயங்கள் :**
விஷயங்கள் பிரிவினை—யோசிக்க வேண்டிய பிரச்னை — கூப்லண்ட் கருத்து—ரயில்வே விஷயம். ... 75—83

9. **அகில இந்திய ஆட்சியும் சமஸ்தானங்களும் :** ... 83—87

10. **சமஸ்தானங்கள் "விட்டுக் கொடுக்கும்" விஷயங்கள் :**
சமஸ்தானங்களும் மாகாணங்களும் ... 88—90

11. **தொகுதிவட்ட சர்க்கார்கள் :**
பாகிஸ்தானுக்கு பதிலாக—இதிலுள்ள அநீதி—கட்டாயம் இல்லை—அஸ்ஸாம் மாகாணத்தின் நிலைமை — சிந்துவின் நிலைமை—தொகுதிவட்டம் எதற்காக—தொகுதிவட்டமும் ராஜாஜி திட்டமும் — வங்காளத்தின் நிலைமை—கிரிப்ஸ் திட்டமும் தொகுதிவட்டமும் — கூப்லண்ட் திட்டமும் தொகுதிவட்டமும். ... 91—112

12. **மத்ய சர்க்காரில் வகுப்புப் பிரச்னை :**
முஸ்லிம்களை திருப்திசெய்ய — முட்டுக் கட்டைக்கு இடமாகலாம் — ஜின்னாவின் பழைய கோரிக்கை — மத்ய சர்க்காரின் பொக்கிஷம்—அரசியலமைப்பை மாற்றும் உரிமை —தொகுதிவட்டங்களிடம் இல்லை ... 112—121

13. **ஸிம்லா பேரங்களும் இறுதித் தீர்ப்பும் :**
அகில இந்திய யூனியன்—யூனியன் விஷயங்கள்—யூனியன் பொக்கிஷம் — யூனியன் சட்டசபை — யூனியன் சட்ட சபையில் பிரதிநிதித்துவம்—யூனியன் சட்ட சபையில் "வகுப்புப் பிரச்னை"—யூனியனும் சமஸ்தானங்களும்—தொகுதி வட்டங்கள் — அரசியலை மாற்றும் உரிமை. ... 122—127

14. **இந்திய அரசியல் நிர்ணய சபையில் சில புதுமைகள் :** ... 127—133

15. **சில அரசியல் நிர்ணய சபைகள் :**
(1) அமெரிக்கா (2) ஆஸ்திரேலியா (3) ஸ்விட்ஜர்லாந்து (4) கானடா (5) தென்னாப்பிரிக்கா, (6) செக்கோஸ்லொவாகியா (7) அயர்லாந்து குடியரசு—சரித்திர வரலாறு — போட்டி சர்க்கார்கள் — சமரச உடன்படிக்கை — உடன்படிக்கைக்குப் பிறகு அரசியல் நிர்ணயம்.—இந்தியாவிலோ ... 134—157

16. **அரசியலமைப்பில் பல விதங்கள் :**
சமஷ்டி முறை — "சம்மேளனம்" — "ஒருமை சர்க்கார்" ... 157—168

17. **சமஷ்டி உறுப்புகளில் பல வகைகள் :**
நிர்வாக முறைகள்—பார்லிமெண்டரி நிர்வாகம்—நிரந்தர நிர்வாகம்—ஸ்விட்ஜர்லாந்திலுள்ள முறை — சட்டமன்றத்தின் அமைப்பு : "மேல் சபை"—"மேல் சபையின் தன்மை:"—அமெரிக்கா—கானடா—ஆஸ்திரேலியா — ஸ்விட்ஜர்லாந்து—

தென்னாப்பிரிக்கா — அயர்லாந்து — பிரான்ஸ்—ஒரு பொது அம்சம்—"கீழ் சபைகள்"—ராஜாங்க அதிபதி: அமெரிக்கா — ஸ்விட்ஜர்லாந்து—பிரான்ஸ் — அயர்லாந்து — அரசியலமைப்பை திருத்துவது: அமெரிக்கா, தென்னாப்பிரிக்கா, ஆஸ்திரேலியா, ஸ்விட்ஜர்லாந்து, இத்தாலி உதாரணங்கள்—விஷயப் பிரிவினை: ஆஸ்திரேலியா, ஸ்விட்ஜர்லாந்து அமெரிக்க உதாரணங்கள்—சமஷ்டி சர்க்காரின் வருமானத் துறைகள். ... 168—199

18. எதிர்கால முறை என்ன?

தொகுதிவட்ட சர்க்கார் அந்தஸ்து—புது மாகாணங்கள் ஏற்படுத்துவது—நிர்வாக அமைப்பு — சட்ட சபை பிரதிநிதித்துவம்—மைனாரிட்டி பாதுகாப்புகள்: துருக்கி, எஸ்தோனியா உதாரணங்கள்; ஒரு புது யோசனை—உடன்படிக்கை விஷயங்கள்—முடிவுரை ... 200—217

19. அனுபந்தம்

தூது கோஷ்டியின் மே 16-ந் தேதி அறிக்கை முழு விவரம் ... 218—234

தயவு செய்து திருத்திக்கொள்ளவும்

பார்லிமெண்ட், ஆஸ்டிரேலியா என்ற ஆங்கிலப் பெயர்கள் சில இடங்களில் பார்லிமெண்ட், ஆஸ்திரேலியா என்று வெவ்வேறு விதமாக அச்சாகியிருப்பதையும், வேறு சில சொற்களிலும் நாலைந்து இடங்களில் "ன"வுக்கு பதில் "ண" என்று அச்சாகியிருப்பதையும், வேறு சில அச்சுப் பிழைகளையும் வாசகர்கள் பொறுத்துக்கொள்ள வேண்டும். பின்வரும் வாசகங்களை வாசகர்கள் முதலிலேயே திருத்தம் செய்து கொள்ளும்படி கேட்டுக் கொள்கிறோம்.

53-ஆவது பக்கத்தில் 16-ஆவது வரியில் "கோடிக்கான" என்றிருப்பதை "கோடிக் கணக்கான" என்று திருத்திக் கொள்ளவேண்டும்.

68-ஆவது பக்கத்தில் 12-ஆவது வரியில் "அரசியலமைப்பு அமலுக்கு வந்த 2 வருஷத்துக் குள்ளாக" என்றிருப்பதை "அரசியலமைப்பு அமலுக்கு வந்த பின்னர்" என்று படித்துக் கொள்ள வேண்டும்.

சுதந்திர இந்தியாவின்

அரசியல் நிர்ணயம்

முதல் அத்தியாயம்

சுதந்திர இயக்கத்தின் வளர்ச்சி

உலக சரித்திரத்திலே அரசியல் நிர்ணய சபைகள் இரண்டுவித சந்தர்ப்பங்களில் கூடுவது வழக்கம்.

அடிமைப்பட்டுள்ள ஒரு தேச மக்கள் "இன்றுமுதல் நாம் சுதந்திர மக்கள்" என்று பிரகடனம் செய்து கொண்டு, போர் செய்து, அன்னிய ஆதிக்கத்தை ஒழித்த பின்னர் தம் அரசியலை நிர்ணயிப்பார்கள். அமெரிக்காவில் நடந்தது இதுதான். ஆட்சி புரியும் அன்னியரே தம் ஆதிக்கத்தில் உள்ள மக்களைப் பார்த்து "இனி நீங்கள் சுதந்திர மக்கள்! உங்கள் அரசியலை நீங்களே வகுத்துக்கொள்ளுங்கள். நாங்கள் இனி உங்கள் எஜமானர்கள் அல்லர்—நண்பர்கள்" என்று பிரகடனம் செய்வதும் உண்டு. இந்த இரண்டாவது முறையைத்தான் கானடாவிலும் ஆஸ்டிரேலியாவிலும் தென்னாப்ரிக்காவிலும் பிரிட்டன் கையாண்டது.

ஆள்வோர் தாமாகவே அடிமை நாட்டை விடுவிப்பது, இரண்டு சந்தர்ப்பங்களில் நடைபெறும்.

ஒன்று—அந்த நாட்டின் மீதுள்ள அனுதாபத்தால்; இதுதான் ஆஸ்டிரேலியாவில் நடந்தது. மற்றொன்று—அந்த நாட்டை ஆள்வதிலுள்ள சிரமத்தால். இந்த இரண்டாவது சந்தர்ப்பந்தான் இந்தியா விஷயத்தில் ஏற்பட்டுள்ளது. இதுதான் தென்னாப்ரிக்காவில் நடந்தது.

இந்தியாவை இனி அடக்கி ஆள்வது சுலபமல்ல என்று பிரிட்டிஷார் உணரும் நிலைமை, இப்பொழுது ஏற்பட்டிருக்கிறது. சுயாட்சியாயினும் சரி, அன்னிய ஆட்சியாயினும் சரி, ஆட்சிக்கு அடிப்படை ராணுவமே. இது பற்றியே திருவள்ளுவர் "படை, குடி, கூழ், அமைச்சு, நட்பு, அரண் ஆறும் உடையான் அரசருள் ஏறு" என்ற குறளில் "படை"யை முதலிடத்து வைத்தார் போலும். இந்தியாவில் பிரிட்டிஷ் ஆட்சிக்கும், இந்திய ராணுவத்துக்கும் இடையேயுள்ள உறவு ஆட்டம் கண்டுவிட்டது. தாம் எது செய்தாலும் இந்தியப் படை கட்டுப்பட்டு நடக்கும் என்ற நம்பிக்கை பிரிட்டிஷாருக்கு இல்லை. இந்த நிலைமை ஏற்பட்டதற்கு யுத்தகால நிகழ்ச்சிகளே காரணம்.

இந்த யுத்தத்தின்போது நடந்த சம்பவங்கள் இந்திய ராணுவத்தின் மனப்பான்மையை மிகவும் மாற்றியது. 1914—18 வருஷத்தில் நடந்த யுத்தத்திலும் இந்தியப் படைகள் போரிட்டனவென்றாலும், பல விஷயங்களில் அந்த யுத்தமும் இப்போதைய யுத்தத்தைப் போன்றதேயென்றாலும், புதிய கருத்துக்களை ஏற்றுக்கொள்ளும் அளவுக்கு அந்த காலத்தில் இந்திய சிப்பாய்களின் மனது பண்பட்டிருக்கவில்லை. தவிரவும் வெள்ளையர்கள் ஆசியா வாசிகளை விட உயர்ந்தவர்கள் என்ற அபிப்பிராயத்தை மாற்றும்படியாக அந்த யுத்தத்தில் கண்கூடாக எதுவும் காணப்படவில்லை. வெள்ளையர் சாதிப்பதை ஆசியாக்காரரும் சாதிக்க முடியும் என்ற உண்மை இந்திய ராணுவத்தினருக்கு நன்கு புலப்பட்டது இந்த யுத்தத்தின்போதுதான். பொதுஜனங்களிடையே கூட "இந்தியா இந்தியருடையதே; வெள்ளையருக்கு இங்கு ஆட்சிபுரிய உரிமை இல்லை" என்ற உணர்ச்சி நன்கு வேரூன்றாததால் தான், அந்த காலத்தில் இந்திய ராணுவத்தின் மனப்பான்மையில் மாறுதல் ஏற்படவில்லை. அதனால்தான் 1919-ஆு அமிர்தசரஸில் படுகொலை நடந்தபோதுகூட இந்திய ராணுவத்தின் "ராஜவிசுவாசம்" சிறிதும் ஆட்டமெடுக்காமல் இருந்தது!

1857-க்குப் பிறகு

1857 வருஷத்தில் நடந்த இந்திய சுதந்திர இயக்கத்துக்கு முன்னர் இந்தியாவிலுள்ள சமஸ்தானங்கள் பெரும்பாலும் பிரிட்டிஷ் ஆதிக்கத்தை ஒப்புக்கொண்டுவிட்டனவாயினும், "சுதேச அரசர்களின்" ஒளி பூர்ணமாக மங்கிப் போய்விடவில்லை. டில்லியில் பெயரளவாகிலும் முகலாய பாதுஷாவின் ஆட்சி இருந்து வந்தது. ஆகையால் ஜனங்களின் தேசபக்தியை ஒருமுகப் படுத்தவும், வீர உணர்ச்சியை தட்டி எழுப்பவும் ஒரு லக்ஷியம் இருந்தது. வெள்ளையரின் ஆட்சியை ஒழித்தால் உடனே இந்தியரின் ஆட்சியை, அல்லது இந்திய மன்னர்களின் ஆட்சியை, ஏற்படுத்திவிடலாம் என்ற ஆசையை எளிதில் கிளப்ப முடிந்தது. "பரங்கிகளின் ஆட்சியை ஒழிப்போம்," "தீன் தீன்! அல்லா ஹோ அக்பர்," "ஹர ஹர மகாதேவ்" "பாத்ஷா கி ஜே" என்ற கோஷங்களை படைகளினிடையே பரப்புவது எளிதாக இருந்தது. முகலாயர்களை நெடுநாளாக எதிர்த்துவந்த மராட்டியர்கூட வெள்ளையரை எதிர்த்து டில்லி பாதுஷாவின் ஆட்சியை ஸ்தாபிக்க திரண்டு வந்தார்கள். இதன் பயனாகக் கிளம்பியதுதான் 1857-ம் வருஷத்திய "சிப்பாய் கலகம்" என்று வர்ணிக்கப்படும் இந்திய சுதந்திரப் போர். அந்தப் போரில் பல சமஸ்தானாதிபதிகள் துரோகம் செய்ததின் விளைவாக இந்தியர்கள் தோற்றனர். எல்லா சமஸ்தானங்கள் மீதும் பிரிட்டிஷ் ஆதிக்கம் ஸ்திரமாக சுமத்தப்பட்டது. சுதந்திரப் போரை நடத்திய ஜனங்களை ஒடுக்கியபிறகு பிரிட்டன் மிகத் திறமையாக ராஜதந்திர சாதுர்யத்தை உபயோகித்து, பிரிட்டிஷ் ஆட்சி இந்தியரின் நன்மைக்காகவே நடக்கிறது என்ற ஒரு எண்ணத்தை எளிதில் பரப்பியது. அதே சமயத்தில் ராணுவத்திலும் பிரிட்டிஷ் ஆபீஸர்களை அதிகமாக ஏற்படுத்தி இந்தியர்களை வெறும் "கூலிப் பட்டாள"மாக்கியது. ஜனங்களுக்கும் ராணுவத்துக்கும் சிறிதும் தொடர்பில்லாதபடி செய்தார்கள்.

பிரிட்டிஷ் ஆட்சியை எதிர்க்கவேண்டும் என்ற ஆசையோ, எதிர்க்கமுடியும் என்ற நம்பிக்கையோ இந்திய

சிப்பாய்களின் மனதில் எழவே முடியாதபடி, ராணுவம் முழுதும் மாற்றி யமைக்கப்பட்டது. ஆகையால் 1857-ம் வருஷம் முதல் 1920 வருஷம் வரை பிரிட்டன் இந்த நாட்டில் ராணுவத்தின் "ராஜபக்தியை" பற்றி கவலைப் பட சந்தர்ப்பம் ஏற்படவில்லை. அதாவது "சுடு" என்று உத்தரவிட்டவுடன், இந்திய சிப்பாய்கள் சுட மறுத்ததே இல்லை.

ஒத்துழையாமை இயக்கம்

1919-ம் வருஷம் வரையில் இந்திய ராணுவம் மட்டுமல்ல, இந்திய பொதுமக்களும் பிரிட்டிஷ் ஆட்சியை எதிர்க்கத் துணிந்ததில்லை. பிரிட்டிஷ் ஆட்சியின் கொள்கைகளை ஆக்ஷேபித்ததுண்டு; ஆனால் உத்தரவுக்குப் பணியமாட்டோம் என்று எதிர்த்ததில்லை. "நியாயமான உத்தரவுக்குத்தான் பணிவேன்; அநியாயமான உத்தரவுக்குப் பணியமாட்டேன்" என்று 1919-லுக்குமுன் எதிர்த்து நின்றவர் மகாத்மா காந்தி ஒருவர்தான். 1920-லுத்தில் மகாத்மா காந்தி தமது சத்யாக்ரஹத்தை தேசத்துக்கு ஆயுதமாகத் தந்து "அன்னிய ஆட்சியுடன் ஒத்துழைப்பதில்லை" என்ற ஒத்துழையாமைக் கொள்கையை காங்கிரஸில் புகுத்திய பின்னர் தான் நிலைமை மாற ஆரம்பித்தது. அவர் காங்கிரஸில் புகுத்திய அந்தப் புதிய கொள்கைதான் இந்நாட்டில் புரட்சியின் முதல் வித்து. அமிர்தசரஸில் நடந்த படு கொலையையும், துருக்கியிடமிருந்த அரபு நாடுகளில் பிரிட்டிஷ், பிரெஞ்சு ஆதிக்கம் ஏற்பட்டதையும் எடுத்துக்காட்டி இந்திய சுதந்திரத்துக்கு அதை ஒரு காரணமாகவும், ஒத்துழையாமையை கருவியாகவும் அவர் இந்திய மக்களுக்கு அளித்தது நாட்டில் புரட்சி மனப்பான்மையையும் தேசீய ஒற்றுமையையும் பரப்பியது. பள்ளிக்கூடங்களையும், கோர்ட்டுகளையும் பகிஷ்கரிக்க வேண்டுமென்று அவர் கூறிய யோசனையை காங்கிரஸ் ஏற்றுக்கொண்டதின் பயனாக ஆயிரக்கணக்கான மாணவர்களும், நூற்றுக்கணக்கான வக்கீல்களும், பள்ளிக் கூடங்களையும், கோர்ட்டுகளையும் விட்டு விட்டு ஜனங்க

ளிடையே தேச பக்தியை ஊட்டி, “ ராஜத்துவேஷத்தை ” வளர்க்கும் வேலையில் ஈடுபட்டார்கள். சட்டசபைகளை யும், பட்டங்களையும் பகிஷ்கரிக்க வேண்டுமென்று கூறியது, ஜன மனப்பான்மையை மாற்றி, பிரிட்டிஷ் ஆட்சியைப் பற்றிய மோகம் கலைவதற்கு உதவி யாயிற்று. மதுவிலக்கு, குடிசைத் தொழில் முன்னேற்றம் முதலியவற்றை காங்கிரஸின் வேலைத் திட்டத்தில் சேர்த் தது சமூகத்தில் பரஸ்பர உதவி மனப்பான்மையை வளர்த்தது. அரசியல் உணர்ச்சியும், அறிவும் இல்லாத பாமர மக்கள் கூட காங்கிரஸும், சுயராஜ்யமும் பொது ஜனங்களுக்கு நல்லதுதான் என்று உணரலாயினர். தீண்டாமை ஒழித்தல் என்பது பிறப்பினால் உயர்வு தாழ்வு கற்பிக்கும் மனப்பான்மையில் புரட்சிகரமான மாறுதலை விளைவித்தது. இவை யாவும் தேசிய உணர்ச்சியை உறுதிப்படுத்தின. பிரிட்டிஷ் ஆட்சி மீது துவேஷம் வளர்ந்தது. பிரிட்டன் இங்கு ஆட்சி புரிய கொஞ்சங்கூட உரிமை இல்லை என்பதை எல்லோரும் ஏக மனதாக ஒப்புக்கொண்டனர். “ இந்தியாவில் பிரிட்டிஷ் ஆட்சி ஏற்பட்டது, கடவுள் இந்தியாவுக்கு செய்த நன்மை களில் ஒன்று” என்று காலஞ்சென்ற ஸ்ரீ கோபால கிருஷ்ண கோகலே (தம் குருநாதன் என்று காந்திஜியால் வர்ணிக்கப்படுகிறவர்) ஒரு காலத்தில் கூறினார். அதை மறந்து ‘ பிரிட்டிஷ் ஆட்சி சாத்தான் தன்மை வாய்ந்தது’ என்று ஜனங்கள் கருதும்படி காந்திஜி செய்துவிட்டார்.

தேசிய சுயமதிப்பு

அன்னிய ஆட்சியின் கீழ் வாழ்வது தமக்கு அவமானம் என இந்தியர்கள் எப்போது நினைக்கின் றனரோ, அந்த நிமிஷமே இந்தியாவிலிருந்து பிரிட்டன் வாபஸாகவேண்டியதுதான் என்று ஒரு ஆங்கில சரித்திர ஆசிரியர் (ஸர் ஜான் ஸீலி) கூறினார். அவர் வர்ணித்த அந் நிலைமையை 1922-ஆண்டுக்குள் காங்கிரஸ் ஏற் படுத்திவிட்டது. பிரிட்டிஷ் ஆட்சியின் கீழ் வாழ்வது அவமானம் என்று கோடிக்கணக்கான மக்கள் உணர்ந் தனர். அது மட்டுமல்ல, அந்த அவமானத்தைத் துடைப்

பதற்காக சிறைச்சாலை புகவும் பதினாயிரக்கணக்கான மக்கள் தயார் என்ற நிலைமை ஏற்பட்டது. பர்தோலி வரிகொடா இயக்கம், நாகபுரி கொடி சத்யாக்ரகம் முதலியவற்றின் இறுதியில் அந்த அந்த பிரச்னைகளில் அதிகாரவர்க்கம் தனது பிடிவாதத்தையும், வரட்டு ஜம்பத்தையும் கைவிட்டு காங்கிரஸுடன் சமரசம் செய்துகொள்ளவும் முன்வந்தது.

இதற்குப் பிறகு 1929-ல் காங்கிரஸ் மகா சபையானது, இந்தியர் கோரும் சுயராஜ்யம் பிரிட்டிஷ் சாம்ராஜ்யத்துக்குட்பட்ட பொறுப்பாட்சி அல்லவென்றும், பிரிட்டிஷ் சாம்ராஜ்யத்துக்கு புறம்பான பூர்ண சுதந்திரத்தை அடைவதே இந்தியாவின் லக்ஷியமென்றும், தீர்மானம் நிறைவேற்றியது. பிரிட்டனுக்கு இங்கு ஆட்சி புரிய உரிமை இல்லை என்ற கோஷத்துடன் தான் 1930 ஷூத்தில் லக்ஷக்கணக்கான மக்கள் சத்யாக்ரஹத்தில் ஈடு பட்டனர்.

சத்யாக்ரஹத்தின் சக்தி

சத்யாக்ரஹம் என்பது காந்திஜி சம்பந்தப்பட்ட மட்டில் ஒரு புனிதமான தார்மீக யோக சாதனமாகும். ஆனால் காங்கிரஸ் இதை ஒரு அரசியல் ஆயுதமாகவே கையாண்டது. ஆகையால் சத்யாக்ரஹம் என்ற வார்த்தையை உபயோகிப்பதற்கு பதிலாக காங்கிரஸ் ஸ்தாபனம் சம்பந்தப்பட்ட மட்டில் "சட்ட மறுப்பு" என்ற வார்த்தையை உபயோகிப்பது பொருத்தமாக இருக்கும். இந்த சட்ட மறுப்பின் நோக்கம் சர்க்காரின் யந்திரம் ஸ்தம்பிக்கும்படி செய்வது. கட்டுப்பாடும், உறுதியுமுள்ள சில கோஷ்டிகள் ஒவ்வொரு ஜில்லாவிலும் ஏக காலத்தில் பல இடங்களில் சட்டத்தை மீறினால் சட்டத்தை மீறுவோரைப் பிடித்து, தண்டிப்பதற்குள்ள அவ்வளவு போலீஸோ, சட்டத்தை மீறாமல் தடுப்பதற்கு வேண்டிய ராணுவமோ இந் நாட்டில் இருக்க முடியாது. சர்க்கார் ஸ்தம்பித்துதான் போகும்; அவ்வாறு சர்க்கார் ஸ்தம்பித்துப் போகும்போது, அதுவரை பிரிட்டிஷ் சர்க்

காரின் சிப்பந்திகளாக வேலை பார்த்தவர்கள் தம்மை ஜனங்களின் சிப்பந்திகளாக மதித்து ஜனத் தலைவர்களின் கட்டளைக்கு பணிய ஆரம்பித்தால், உடனே சுதந்திர பிரகடனம் செய்யமுடியும். ஆனால் இவ்வாறு ஒரே காலத்தில் பல இடங்களில் சர்க்காரின் அமலை எதிர்ப்பதற்கு வேண்டிய சந்தர்ப்பமும், வசதியும், கட்டுப்பாடும் நாட்டில் ஏற்படவில்லை. ஆனால் ஜனங்களில் ஒரு பகுதியினராவது, சர்க்காரை எதிர்த்து எந்த தியாகத்துக்கும் தயார் என்று காட்டாவிடில், தேச பக்தி என்பது வெறும் அலங்கார வார்த்தையாக ஆகிவிடும். அந்த நிலைமை ஏற்படாமல் தடுத்து "எதிர்ப்பு சக்தி"யை வளர்ப்பதற்கு 1930-ஆண்டு நடந்திய சட்ட மறுப்பு இயக்கம் பயன்பட்டது.

அந்த சட்ட மறுப்பு இயக்கம் சுமார் 8 மாதங்கள் நடந்த பின்னர் சிறிது தளர்ச்சி யடைய ஆரம்பித்தது என்பது உண்மையே. ஆனால் இயக்கம் நடந்தபோது லக்ஷக் கணக்கானவர் செய்த தியாகம் பிரிட்டிஷ் உறவில் ஆசை வைத்துக்கொண்டிருந்த பல மிதவாதிகளின் மனப்பான்மையை மிகவும் மாற்றிவிட்டது. அந்த இயக்கத்தின் போதுதான் முதல் தடவையாக ஒரு இடத்தில் இந்திய ராணுவத்தில் உள்ள சில சிப்பாய்கள், தம் அதிகாரிகளின் உத்தரவை அலக்ஷியம் செய்தனர். வட மேற்கு எல்லைப் புற மாகாணத்தில் ஒரு நகரில் ஒரு பட்டாணிய ஊர்வலத்தின்மீது துப்பாக்கிப் பிரயோகம் செய்யும்படி ஒரு படைத் தலைவன் உத்திரவிட்டபோது, "ஒரு பலாத்காரமும் செய்யாத இவர்களை ஏன் சுடவேண்டும்"? என்று சிப்பாய்கள் சிறிது திகைத்து படைத் தலைவனின் உத்தரவைப் புறக்கணித்து அதை நிறைவேற்றவில்லை; மீறினர். அவ்வாறு உத்தரவை மீறிய கர்வாலி சிப்பாய்கள் கடுந்தண்டனைக்கு ஆளாயினர் என்பதும், வேறு எந்த இடத்திலும் அவ்வாறு சிப்பாய்கள் சுட மறுக்கவில்லையென்பதும் உண்மையே. ஆயினும் சத்யாக்ரஹ ஆயுதத்தின் வலிமைக்கு அது ஒரு அத்தாட்சியாக இருந்தது.

தேசீய இயக்கத்தின் புதிய அந்தஸ்து

1931 ஜூலை வைஸ்ராய் இர்வின் காந்திஜியுடன் சமரசம் பேசி "ஒப்பந்தம்" செய்துகொண்டது தேசீய இயக்கத்துக்கு புதியதோர் அந்தஸ்தை அளித்தது.

தேசீய இயக்கத்தின் சரித்திரம் முழுவதையும் விவரிப்பது இந்த அத்யாயத்தின் நோக்கமல்ல. நாமிருக்கும் நாடு நமதே; இதை ஆளும் உரிமையும் நம்முடையதே என்ற உணர்ச்சி 1920-ம் வருஷத்துக்கும் 1930-ம் வருஷத்துக்கும் இடையேதான் பலமடைந்தது என்பதை மட்டுமே இங்கு வற்புறுத்த விரும்புகிறோம். 1931-க்கு முன்னர் நடந்த சம்பவங்கள் இப்போது 30 வயதுக்குட்பட்ட பலருக்கு நன்கு தெரியாதாகையால், அவற்றை விவரித்தோம். அந்த வருஷத்துக்குப் பிறகு நடந்தவைகள் சமீபகால சரித்திரமே. அதை விவரிப்பது அவசியமில்லை. 1934-ம் ஆண்டிலிருந்து 1940-ம் ஆண்டு வரை காங்கிரஸானது சட்டசபை வேலையில் பிரவேசித்து நிர்வாகத் திறமை, ராஜீயக் கட்சிக் கட்டுப்பாடு முதலிய விஷயங்களில் ஜனங்களுக்கு தன்னம்பிக்கை ஏற்படும்படி செய்தது. தாம் காங்கிரஸ்காரரல்ல என்று சொல்லிக்கொள்வதற்கே பலர் வெட்கப்படும்படியான நிலைமை ஏற்பட்டது. தேசிய லக்ஷியத்துக்காகப் போராடுவதில் காங்கிரஸுக்கு இணையாக வேறு எதுவுமில்லை என்று ஏற்படுத்தி இந்திய தேசீயம் என்பதும், காங்கிரஸ் என்பதும் ஒன்றுதான் என்ற கருத்தை உலகம் முழுவதிலும் பரப்பியது.

1939-ம் வருஷம் செப்டம்பரில் உலக மகாயுத்தம் ஆரம்பமானது. அந்த சமயத்தில் காங்கிரஸ் என்ற பெயர் தெரியாத குக்கிராமமே இல்லை. காங்கிரஸ் கமிட்டி இல்லாத ஊரே இல்லையென்றுகூட சொல்லலாம்.

யுத்தகாலத்தில் ஏற்பட்ட புது உணர்ச்சி

யுத்தம் ஏற்பட்டவுடன், பிரிட்டிஷ் சர்க்கார் இந்தியாவின் சுதந்திரம் பற்றி வாக்குறுதி கொடுக்காததால் காங்கிரஸ் ஒத்துழையாமையை அனுஷ்டித்தது. தேசத்

தில் வேலையில்லாத் திண்டாட்டம் இருந்ததால், பலர் ராணுவத்தில் சேர்ந்தார்களாயினும் ராணுவத்தில் சேர்ந்தவர்களின் அண்ணன் தம்பிகள் யாவரும் காங்கிரஸ் வாதிகளாகவும் காங்கிரஸ் அபிமானிகளாகவும் இருந்தனர். படிப்புள்ளவர் பலர் ராணுவத்தில் சேர்ந்திருந்தனர். இவர்கள் வெளி நாடுகளுக்கு அனுப்பப் பட்டவுடன், இந்த சிப்பாய்களில் பெரும்பாலோருக்கு ஒரு புதிய உணர்ச்சி ஏற்பட்டது. தாங்கள் என்ன வேலை செய்கிறார்களோ, அதே வேலையைச் செய்யும் வெள்ளையர்களுக்கு அதிக சம்பளம் இருப்பதும், பிரிட்டிஷ் படையிலுள்ள ஒரு சிறிய சோல்ஜர் இந்தியப் படையிலுள்ள "ஆபீஸர்களை"க்கூட மிகவும் துச்சமாக மதிப்பதும், ஓய்வு காலங்களில் பிரிட்டிஷ் சோல்ஜர்களுக்குள்ள வசதிகள் இந்திய சிப்பாய்களுக்கு சிறிதும் இல்லாததும் இந்திய சிப்பாய்களின் மனதில் வெறுப்பை வளர்த்தது. இதை நேரில் அறிவதற்கு 1945-ம் வருஷத்தில் எனக்கு சந்தர்ப்பம் இருந்தது. இந்திய சிப்பாய்களில் எழுத்து வாசனை உள்ளவர்களுக்கு மிகுந்த அதிருப்தியும் மனக்கசப்பும் இருந்தது மட்டுமல்ல, இதை பகிரங்கமாக வெள்ளை ஆபீஸர்கள் முன்னிலையில் வெளியிடவும் அவர்கள் துணிந்தனர். 1945-ம் வருஷம் பிப்ரவரியில் நானும் இன்னும் சில இந்திய பத்திரிகாசிரியர்களும் இத்தாலி, எகிப்து, பாலஸ்தினம், ஸிரியா, இராக், பாரசீகம் முதலிய சில இடங்களுக்கு சென்றிருந்தபோது, "இவர்கள் என்னை சுட்டால் சுடட்டும்; அதற்காக நான் உண்மையை மறுப்பப் போவதில்லை" என்று ஜெருஸலேத்தில் ஒரு இடத்தில் சில இந்திய சிப்பாய்கள் தம் ஐரோப்பிய ஆபீஸர்கள் முன்னிலையில் அவர்கள் மீது குற்றம் சாட்டியது எங்களுக்குப் புதுமையாகவே இருந்தது.

பிரிட்டிஷ் ஜம்பம் தகர்ந்தது

1942-ம் வருஷம் காங்கிரஸானது ஒத்துழையாமை இயக்கத்தை ஆரம்பித்த பிறகு இந்திய ராணுவ மனப்பான்மையில் பெரிய மாறுதல் ஏற்பட்டது. ஆபீஸர்க

ளிடையே நிறத்துவேஷம் மிகவும் அதிகமாகக் காணப் பட்டது. கிழக்கே ஜப்பானின் திடீர் முன்னேற்றம் "வெள்ளைக்காரன் கெட்டிக்காரனே" என்ற பழைய ஐப்பத்தை தகர்த்தது. பர்மாவிலும். மலாயிலும் இந்தியர்கள் நேத்தாஜி சுபாஷ் சந்திரபோஸின் ராணுவத்துக்கு உதவி செய்தது பற்றியும், அந்த ராணுவத்தின் தன்மை பற்றியும் பூர்ணமாக அப்போது விவரங்கள் கிடைக்காவிட்டாலும், இந்தியாவின் மானத்தை அவர்கள் பூர்ணமாகக் காப்பாற்றுகிறார்கள் என்ற உணர்ச்சி இந்திய சிப்பாய்களிடையே நன்கு பரவியது. இத்தாலிப் போர் முனையில் 6 கம்பளிப் போர்வைகள் போட்டு போர்த்திக்கொண்ட பிறகும் குளிர் நடுக்கக் கூடிய பனிமலைக் காடுகளில் ரோடுகளும், பாலங்களும் அமைத்து மனமொடிந்துகொண்டிருந்த நம் சிப்பாய்கள் நாங்கள் அங்கு சென்றபொழுது "காந்தி சிறையில் இருக்கிறாரா? நேரு சிறையில் தான் இருக்கிறாரா?" என்று விசாரித்த அந்தக் குரலில் அவர்களுடைய உணர்ச்சி நன்கு பிரதிபலித்தது. ஒவ்வொரு சிறு 'கம்பெனி' யிலும் (சிப்பாய் தொகுதி) இரண்டு மூன்று பேர் சிறிது ஆங்கிலம் தெரிந்தவர்களாக இருந்தனர். இவ்வாறு படிப்புள்ளவர்கள் ராணுவத்தில் இருந்தது அங்கு தேசிய உணர்ச்சி தீவிரமாகப் பரவுவதற்கு உதவியாக இருந்தது.

"வெளியேறுக!"

1942-ம் வருஷத்தில் அகில இந்திய காங்கிரஸ் கமிட்டியார் யுத்த ஒத்துழையாமை தீர்மானத்தை நிறைவேற்றியதைத் தொடர்ந்து நடந்த சில சம்பவங்கள் ஒரு புதிய நிலைமையை ஏற்படுத்தின. காங்கிரஸின் நியாயமான கோரிக்கையை நிராகரித்து நள்ளிரவில் காந்திஜி, நேரு முதலியவர்களை சர்க்கார் கைது செய்தது, "குவிட் இந்தியா" (வெள்ளையர் வெளியேற வேண்டும்) என்ற உணர்ச்சியை நன்கு பரப்பியது. அந்த ஆகஸ்ட் மாதத்தில் தோன்றிய பலாத்கார சம்பவங்கள் ஜனங்களின் மனக் கொதிப்புக்கு அத்தாட்சியாகும். மனங் கொதித்தால் இந்திய ஜனங்கள் இனி, மூலையில் உட்கார்ந்துகொண்டு

அழுவதோடு நிற்கமாட்டார்கள், உயிரைப் பணயம் வைத்து வஞ்சம் தீர்க்கவும் சிலர் கிளம்புவார்கள் என்ற படிப்பினை அப்போது பிரிட்டிஷ் சர்க்காருக்கு நன்கு புலப்பட்டது. சிற்சில இடங்களில் சில வாரங்கள் பிரிட்டிஷ் ஆட்சியே இல்லையென்ற நிலைமை ஏற்பட்டது. ஜனங்கள் காட்டிய இந்த உணர்ச்சி இந்திய ராணுவத்தின் மனப்பான்மையை ஓரளவு பாதித்துத்தான் இருக்கும் என்பது பிரிட்டிஷாருக்கு தெரியும்.

"இ. தே. ரா." கொள்கை பரவிவிட்டது

யுத்தம் முடிந்தவுடன் இந்த உண்மைகள் பிரிட்டனுக்கு வெட்ட வெளிச்சமாகத் தெரிந்தன. சுபாஷ்பாபு தலைமையில் அமைக்கப்பட்ட இந்திய தேசீய ராணுவத்தைப் பற்றிய செய்திகள் வெளியாக ஆரம்பித்தவுடன், தேசத்தின் மனப்பான்மையே அடியோடு மாறிவிட்டது. 1942-ல் நடந்த சம்பவங்களுக்குத் தாம் முழுப்பொறுப்பை ஏற்பதாக ஸ்ரீ நேரு கூறியதும், இந்திய தேசீய ராணுவத்தைப்பற்றி பெருமை கொள்வதாக அவர் பகிரங்கமாக அறிக்கை வெளியிட்டதும், தேசம் முழுவதும் புதிய உணர்ச்சியை கிளப்பிவிட்டது. ஷாநவாஸ், டில்லான், ஸெய்கால் முதலியோர் மீது டில்லி செங்கோட்டையில் வழக்கு நடந்தபோது, இந்தியாவின் அந்தஸ்தே மாறிவிட்டது.

ஒரு ராணுவத்தில் இருந்தவர்கள் எதிரியால் கைது செய்யப்பட்ட பின்னர் எதிரியின் துணையுடன் தாம் முன்னர் பதவி வகித்த ராணுவத்தை எதிர்த்துப் போராடுவது, ராணுவச் சட்டத்தில், மரண தண்டனைக்குரிய குற்றம். ஆனால் ஒரு நாடு தனக்கு சொந்தமான சர்க்காரைப் பெற்றிராமல் அந்நிய ஆதிக்கத்தில் இருந்தால் அந்த சர்க்காரை எதிர்த்துப் போர் புரிய உரிமை உண்டு என்று தேசம் துணிகரமாக வற்புறுத்தியது. சுமார் 3 மாத காலத்துக்கு பத்திரிகைகளில் எங்கு பார்த்தாலும் இ. தே. ரா. செய்திகளாகவே இருந்தன.

இ. தே. ரா. ராணுவத்தினிடம் அனுதாபம் காட்டுவதில் பொது ஜனங்களை விட இந்திய சர்க்காரின் ராணுவம் மிகவும் முனைந்து நின்றதுதான் இதில் முக்கியமாக குறிப்பிடவேண்டிய அம்சம். சுமார் 90 ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு இந்திய ராணுவம் மறுபடியும் தேச பக்தியுள்ள ராணுவமாக மாற ஆரம்பித்துவிட்டது.

1942 ஆகஸ்டில் இந்தியாவில் சர்க்காருக்கு எதிராக நடந்த கிளர்ச்சியை சர்க்கார் ஒடுக்க முடிந்தது. போலீஸ் படையும் வெற்றி பெற்றுவிடவில்லை. ஆகவே போர்க்களத்தில் தேசிய இந்தியா தோற்கடிக்கப்பட்டதாகவே மதிக்கலாம். அப்படியிருந்தும் தோற்றுப் போன தேசிய இந்தியாவை பிரிட்டன் அலக்ஷியம் செய்யமுடியாத நிலைமை ஏற்பட்டது. இவ் விஷயத்தில் தென்னாப்பிரிக்காவில் நடந்த போயர் யுத்தத்தில் ஏற்பட்ட நிலைமையை உவமையாகச் சொல்லலாம். அங்கு பிரிட்டிஷ் ஆதிக்கத்தை எதிர்த்த போயர் படைகள் போர்க்களத்தில் தோற்கடிக்கப்பட்டனவாயினும், தோற்கடிக்கப்பட்ட தளகர்த்தர்களுடனேயே சமாதானம் செய்து கொண்டு பிரிட்டன் அவர்களிடம் ராஜ்யத்தை ஒப்படைக்க வேண்டியதாயிற்று. அது போலவே இந்தியாவிலும் நடப்பதாகச் சொல்லலாம்.

யுத்தத்தில் ஜெயித்த நாடுகள் தோற்ற நாடுகள் மீது தம் இஷ்டப்படி நிபந்தனைகளைச் சுமத்துகின்றன. இந்தியாவிலோ, போரில் தோற்றுப் போன இந்தியாவிடம், போரில் ஜெயித்த பிரிட்டன் தயவு கோரி சமரசம் பேசுகிறது! இந்த நிலைமை ஏற்பட்டதற்கு எத்தனையோ காரணங்கள் உண்டு என்றாலும், ராணுவத்தின் மனப்பான்மையில் ஏற்பட்ட மாறுதல் ஒரு முக்கிய காரணமாகும்.

அடுத்த அத்தியாயத்தில்

இந்த அத்தியாயத்தில் நமது தேசீயத்தின் "பலம்" என்று கருதத் தக்க அம்சங்களை மட்டுமே சொல்லியிருக்கிறோம். ஆனால் நமது பலம் வளரும் போதே பல

வீனமான சில அம்சங்களும் கூடவே வளர்ந்திருக்கின்றன. அவற்றையும் கவனிப்பது அவசியம். ஏனென்றால் இந்த புத்தகத்தில் ஆராயும் அரசியல் நிர்ணய சபையும், அதன் முன்பு வைக்கப்படும் புது அரசியல் அடிப்படைக் கொள்கைகளும் நமது "பலம்" "பலவீனம்" ஆகிய இரண்டுக்குமிடையே ஏற்படும் சமரசமாகும். ஆகையால் அடுத்த அத்தியாயத்தில் நமது தேசீயத்தின் பலவீனத்தை ஆராய்வோம்.

இரண்டாவது அத்தியாயம்

நம் தேசியத்தின் பலவீனம்

நமது பலவீனங்களில் முக்கியமாகக் குறிப்பிட வேண்டியது ஹிந்து—முஸ்லிம் பிரச்னையேயாகும். ஹிந்து முஸ்லிம் வேற்றுமைபற்றி மேனாடுகளில் பரவியுள்ள அபிப்ராயம் மிகவும் தவறான அபிப்ராயமே; ஹிந்துக்களும் முஸ்லிம்களும் தமது மதத்தின் காரணமாக அடிக்கடி சண்டை போட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பதே மேனாடுகளில் உள்ள அபிப்ராயம். சுமார் 9 கோடி முஸ்லிம்களும், 30 கோடி ஹிந்துக்களும் சுமார் 7½ லக்ஷம் கிராமங்களில் விவசாயம், வர்த்தகம், கைத்தொழில் ஆகிய துறைகளில் ஒன்றுபட்டே வாழ்கிறார்கள் என்பதையும், ஹிந்து முஸ்லிம் கலவரமென்பது ஒரு வருஷத்தில் ஒரு சில நகரங்களில் மட்டுமே ஏற்படுகிறதென்பதையும் வெளி நாட்டார் உணருவதில்லை. மற்றெந்த தொழில்களையும் விட சர்க்கார் உத்யோகங்களில் சற்று அதிக சௌகரியமும் நிரந்தரமான வருமானமும் இந் நாட்டில் இருந்து வந்ததால், அந்த உத்யோகங்களுக்கு அதிகமான போட்டி இருந்து வந்தது. ஏதேனும் ஒரு விசேஷ காரணத்தைச் சொல்லி அந்த உத்யோகங்களில் பங்கு கேட்பது ஒவ்வொரு வகுப்புக்கும் சகஜமாயிற்று. படித்தவர்கள் உத்யோகப் போட்டிக்காக இந்த வகுப்புப் பிரிவினையை வற்புறுத்தி விதாச்சாரம் பெற்று உத்யோகங்களைப் பெறலாமென்று நினைத்தனர். இதுதான் இந்த நாட்டில்

ஒவ்வொருவரும் தமது வகுப்பு இன்னது என்பதை வற்புறுத்தி வருவதற்கு முக்கிய காரணம். சார்க்கார் உத்யோகத்தைப்போலவே போதிய வருமானமும் சௌகரியங்களுமுள்ள வேறு பல வேலைகள் இருந்தால் பிறப்பு வேற்றுமையின் பேரால் சர்க்காரிடம் பங்கு கேட்கும் மனப்பான்மை வளர்ந்திருக்காது. வேறு நாடுகளில் சர்க்கார் உத்யோகஸ்தர்களுக்கு யுக்தானுசார அதிகாரம் எதுவும் கிடையாது. மற்ற நாடுகளில் சர்க்கார் உத்யோகம் என்பது ஒரு தொண்டு என்று மதிக்கப்படுகிறதே ஒழிய, "அதிகாரம்" என்று மதிக்கப்படுவதில்லை. இந்நாட்டில் சர்க்கார் உத்யோகஸ்தர்களுக்கு யுக்தானுசார அதிகாரங்கள் ஏராளமாக இருந்து வந்தன. உதாரணமாக, 1909 ஞூத்துக்கு முன்னர் ஒரு தாலுக்காவின் டெபுடி கலெக்டருக்கு இருந்த அதிகாரம் ஒரு சிற்றரசனுக்குள்ள அதிகாரத்துக்குச் சமமாக இருந்தது. இந்த உத்யோகத்தை வகிப்போருக்கு பிரமாதமான அந்தஸ்தும், கவுரவமும் இருந்ததால் இவற்றுக்குப் போட்டி இருந்தது. உத்யோகப் போட்டிக்காக தம் தம் வகுப்பு இன்னதென்று சொல்லும் சுபாவம் சட்டசபை விஷயத்திலும் வந்தது.

லீகின் ஆரம்பம்

1909 ஞூத்தில் மிண்டோ—மார்லி சீர்திருத்தம் வருவதற்கு சில வருஷங்களுக்கு முன் சில முஸ்லிம்கள் தமது வகுப்பினருக்குத் தனியாக பிரதிநிதித்துவம் கொடுக்க வேண்டுமென்று கோரினர். அதை தூண்டிவிட்டது இங்கிருந்த வைசிராய்தான் என்பதே இந்திய தேசியவாதிகளின் அபிப்ராயம். அலிகார் சர்வ கலாசாலையில் ஆசிரியராக இருந்த ஒரு ஆங்கிலேயர் இங்கும் இங்கிலாந்திலும் முஸ்லிம்களிடை தனி யுணர்ச்சியை வளர்க்கத் தூபம் போட்டாரென்பதற்கு ஆதாரம் இருக்கிறது. பிரிட்டிஷார் தாம் வகுப்புப் பிரச்னையை கிளப்பி விட்டார்கள் என்ற குற்றச்சாட்டை இப்போது பிரிட்டிஷார் மிகவும் கடுமையாக எதிர்க்கிறார்களாயினும், இங்கு வைசிராயாக இருந்த லார்ட் மிண்டோவின் மனைவியார்

சமீபத்தில் எழுதியுள்ள ஒரு புத்தகத்தில் ஒரு உத்தி யோகஸ்தர் அவருக்கு எழுதியுள்ள கடிதத்தைப் பற்றி பிரஸ்தாபிக்கிறார். "முஸ்லிம் தூதுகோஷ்டிக்கு லார்ட் மிண்டோ அளித்த பதில் 620 லக்ஷம் முஸ்லிம்களை ராஜத்துவேஷக்காரருடன் சேராமல் தடுத்தது" என்று கூறுகிறார். அதாவது முஸ்லிம்களை காங்கிரஸுடன் சேராமல் ஒதுக்கும்பொருட்டு லார்ட் மிண்டோ முஸ்லிம் தூதுகோஷ்டியார் மூலம் சில ஆசைகளை தூண்டிவிட்டார் என்று ஏற்படுகிறது.

தனித்தொகுதி

ஆகவே தேசியத்துக்கு எதிராக முஸ்லிம்களை பிரிட்டிஷார் கிளப்பிவிட்டார்களா இல்லையா என்பது பற்றி பிரிட்டிஷார் எதிர்வாதம் சொல்ல முடிந்தாலும், முஸ்லிம் களின் வகுப்புவாதத்துக்கு வைசிராய் ஊக்கமளித்தார் என்பது மறுக்க முடியாத விஷயமே. 1909-ல் ஏற்பட்ட மிண்டோ — மார்லி சீர்திருத்தத்தில் சட்டசபைகளில் முஸ்லிம்களுக்குத் தனித் தொகுதி ஏற்படுத்தப்பட்டது.

இவ்வாறு தனித் தொகுதி ஏற்படுத்தியது, நியாயமா இல்லையா என்பதைப் பற்றி இப்போது விவாதிப்பதில் பயனில்லை. இந்த தனித்தொகுதி முறையானது பிரதி நிதித்துவப் பொறுப்பாட்சி என்று சொல்லும் "பார்லி மெண்டரி சுயாட்சி"க்கு முரணானது என்பதையும், தனித் தொகுதியின் விளைவுதான் இன்றைய பாகிஸ்தான் கோரிக்கை யென்பதையும் மட்டுமே இங்கு நாம் கவனிக்கவேண்டும்.

தனித் தொகுதி முறையானது பார்லிமெண்டரி பொறுப்பாட்சிக்கு முரணானது என்பது 1909-ம் வருஷத் திய மிண்டோ — மார்லி அரசியலைத் தயாரித்தவர் களுக்கு நன்கு தெரியும். தாம் ஏற்படுத்துவது பொறுப் பாட்சியல்ல என்பதை அப்போது இந்தியா மந்திரியாக இருந்த லார்ட் மார்லி பல தடவை எடுத்துக் காட்டி யுள்ளார். ஆகையால் அவர் தம் மனசாட்சிக்கும் தமது

கொள்கைகளுக்கும் முரணுக தனித்தொகுதியை புகுத்தினுர் என்று நாம் குற்றம் சாட்ட முடியாது! பொறுப்பாட்சி ஏற்படுத்தும் உத்தேசமே அவருக்கில்லை; ஆகையினுல்தான் தனித்தொகுதியை அவர் ஏற்படுத்தினுர்.

ஆனுல் பின்னர் 1919 ம் வருஷத்தில் இங்கு பொறுப்பாட்சியை ஏற்படுத்துவதாகவே பிரிட்டிஷ் சர்க்கார் சொல்லியது. அப்போதாவது அவர்கள் தனித்தொகுதியை ரத்து செய்து, முஸ்லிம்களின் உரிமையை பாதுகாப்பதற்கு சில புதிய முறைகளுடன் ஒருவித பொதுத்தொகுதியை ஏற்படுத்தி யிருந்தால், பிரிவினை மனப்பான்மை வளர்ந்திருக்காது. பிரிட்டன் அவ்வாறு செய்யவில்லை.

லக்ஷ்மணபுரி ஒப்பந்தம்

ஓரளவு பொறுப்பாட்சி ஏற்படுத்தின 1919-ம் வருஷத்திய சட்டத்தில் பொறுப்பாட்சிக்கு முற்றிலும் மாருன வகுப்புவாரித் தனித் தொகுதிகளும் புகுத்தப்பட்டன. ஆனுல் அப்போது தனித் தொகுதியை புகுத்தியதற்கு பிரிட்டன்மீது பழி சொல்ல முடியாது. ஏனென்ருல் தனித் தொகுதியை அதுவரை எதிர்த்துவந்த காங்கிரஸானது 1916-ம் வருஷத்தில் காங்கிரஸ் — லீக் ஒப்பந்தம் ஒன்றை (லக்ஷ்மணபுரி ஒப்பந்தம்) ஏற்படுத்திக் கொண்டது. லக்ஷ்மணபுரி ஒப்பந்தம் ("லக்னௌ பாக்ட்") என்று சொல்லப்படும் அந்த ஏற்பாட்டின்படி முஸ்லிம்களுக்கு தனித் தொகுதிமுறை இருப்பதற்கு காங்கிரஸ் ஒப்புக்கொண்டது 1909ல் ஏற்பட்ட விஷமம் நீடித்தது.

அந்த லக்ஷ்மணபுரி ஒப்பந்தம்தான் இன்றைய இன்னல்களுக்கு காரணம் என்று சொல்ல முடியும் அந்தக் காலத்தில் காங்கிரஸ் மகாசபையானது ஆஸ்டிரேலியா, கானடா முதலிய பிரிட்டிஷ் குடியேற்ற நாடுகளிலிருந்தது போன்ற பொறுப்பாட்சி முறை இந்தியாவுக்கும் வேண்டும் என்று கோரிக்கொண்டிருந்தது. இந்த கோரிக்கையில் முஸ்லிம் லீகும் சேர்ந்துகொண்டால், கோரிக்கையை வற்

புறுத்துவதற்கான ஒற்றுமை ஏற்படும் என்ற ஆசையுடன் காங்கிரஸ்காரர்கள் லீகர்களை "திருப்தி செய்விக்க" ஆரம்பித்தனர். அந்த முயற்சியின் பயனாக ஏற்பட்ட காங்கிரஸ் — லீக் ஒப்பந்தத்தில் வகுப்புவாரி பிரதிநிதித்துவத்தை காங்கிரஸ் ஒப்புக்கொண்டது மட்டுமல்லாமல் சட்ட சபைகளில் முஸ்லிம்களுக்கு ஜனத்தொகை வீதாசாரத்தை விட மிகவும் அதிகமான ஸ்தானங்கள் ஒதுக்கவும் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டது.

தாம் இவ்வளவு விட்டுக் கொடுக்கும்போது முஸ்லிம்களும் ஏதாவது விட்டுக் கொடுக்க வேண்டாமா என்று அப்போது காங்கிரஸ்காரர் கருதினர் போலும்! காங்கிரஸ்காரரின் இந்தக் கருத்துக் கிணங்கி முஸ்லிம்களும் அதுவரை அனுபவித்துக்கொண்டிருந்த ஒரு சலுகையை விட்டுக்கொடுத்தார்கள். அவ்வாறு முஸ்லிம்கள் அந்த சலுகையை விட்டுக்கொடுக்க மறுத்திருந்தால் வகுப்புவாரி மனப்பான்மை இவ்வளவு மோசமான நிலைமைக்கு வந்திருக்காது! பேரம் செய்யும் காலத்தில் நமக்கு அனுகூலம் என்று நாம் கருதும் சில விஷயங்களே பிற்காலத்தில் அனர்த்தத்துக்கு காரணமாகும் என்பதற்கு லக்ஷ்மணபுரி ஒப்பந்தத்தில் சேர்க்கப்பட்ட ஒரு ஷரத்து உதாரணமாகும். அது என்ன ஷரத்து என்பதைக் கவனிப்போம்.

1909-ம் வருஷத்து மிண்டோ — மார்லி அரசியலில் சட்டசபைகளில் சில ஸ்தானங்களை முஸ்லிம்களுக்கென்று ஒதுக்கி அவற்றுக்குத் தனித் தொகுதி முறையும் ஏற்படுத்தினார்கள் ஆனால் முஸ்லிம்களுக்கு என்று ஒதுக்காத ஸ்தானங்களுக்கு நடக்கும் தேர்தல்களிலும் வோட்டுச் செய்ய முஸ்லிம்களுக்கு உரிமை கொடுக்கப்பட்டிருந்தது லக்ஷ்மணபுரி ஒப்பந்தத்தில் இந்த உரிமையைத்தான் முஸ்லிம்கள் விட்டுக்கொடுத்தனர். இதைப் பெற்றதைப்பற்றி காங்கிரஸ்காரர்கள் திறமையாகப் பேரம் நடத்தி சாதித்த காரியமாக நினைத்திருப்பார்கள்! ஆனால் உண்மையில், பழைய முறையே நீடித்திருந்தால் தனித் தொகுதியின் தீமையை சிறிது தணிக்க உதவியாக

இருந்திருக்கும். லக்ஷ்மணபுரி ஒப்பந்தத்தில் காங்கிரஸ் காரர் பெற்ற "லாபம்" காரியாம்சத்தில் தேசீய ஐக்கிய உணர்ச்சியின் வளர்ச்சிக்கு பாதகமே யாகும். ஹிந்து சட்டசபை மெம்பர்களை பொறுக்குவதில் முஸ்லிம் களுக்கும் உரிமை கொடுத்திருந்தால் தேர்தல்களில் ஹிந்துக்களுக்கும் முஸ்லிம்களுக்குமிடையே சிறிது தொடர்பு ஏற்பட உதவியாக இருந்திருக்கும். முஸ்லிம் கள் இவ்விஷயத்தில் "விட்டுக் கொடு"த்ததின் பயனுகை தேசியத்துக்கு தீமையே ஒழிய நன்மை இல்லை.

லக்ஷ்மணபுரி ஒப்பந்தத்தின் இன்னும் ஒரு ஷரத்தை யும் இங்கு பிரஸ்தாபிப்பது நலம். பார்லிமெண்டரி ஜன நாயகம் ஏற்பட்டால் அது மெஜாரிட்டி யாட்சியாகவே இருக்கும்; இந்நாட்டில் பல மாகாணங்களில் ஹிந்துக்களே மெஜாரிட்டி; அவர்கள் முஸ்லிம்களின் மத உணர்ச்சியை மதிக்காமல் ஏதேனும் செய்யக்கூடும் என்ற பீதியை சிலர் வளர்த்திருந்தார்கள். ஆகவே அந்தக் கவலையை நீக்கும் பொருட்டு லக்ஷ்மணபுரி ஒப்பந்தத்தில் ஒரு ஷரத்தைச் சேர்த்திருந்தார்கள். "சட்ட சபையில் வரும் பிரேரணை ஏதேனும் ஒரு வகுப்பினரை பாதிப்பதாக இருந்தால் அந்த பிரேரணையை அந்த வகுப்பு அங்கத்தினர்களில் முக்கால் பாகத்தினர் எதிர்த்தால், அதை விவாதிக்கவோ சட்டமாக்கவோ கூடாது" என்று அவ்வொப்பந்தத்தில் சேர்க்கப்பட்டது. அதாவது ஒரு வகுப்பினரை பாதிக்கக் கூடிய சட்டம் ஏதேனும் வந்தால், அந்த வகுப்பினரில் கால்வாசிப் பேராவது அதை ஆதரித்தால்தான் அதை சட்டமாக்கலாம் என்பது இதன் கருத்து. மெஜா ரிட்டி ஆட்சி என்ற ஜனநாயகத்துக்கு இது ஒரு சிறு விதி விலக்கேயாயினும் இதை ஒரு நியாயமான ஏற்பாடு என்றே மதிக்கலாம்.

லக்ஷ்மணபுரி ஒப்பந்தத்தில் முஸ்லிம்களின் வகுப்பு வாத உணர்ச்சியை திருப்திசெய்ய காங்கிரஸ் தயாரா யிருந்ததற்கு ஒரே ஒரு காரணம்தான் உண்டு. அதா வது காங்கிரஸும் லீகும் சேர்ந்து பிரிட்டனிடம் சில

கோரிக்கைகளை வற்புறுத்துவதற்காகவே இந்த ஒப்பந்தம் பிறந்தது. காங்கிரஸ்—லீக் அரசியல் பிரேரணைகளும் தயாரிக்கப்பட்டன.

ஆனால் பிரிட்டிஷ் சர்க்கார் வகுப்புவாரி ஒப்பந்தத்தை மட்டும் ஏற்றுக்கொண்டு அரசியல் கோரிக்கையை நிராகரித்துவிட்டது!

ஆகவே காங்கிரஸ்—லீக் ஒப்பந்தத்தால் தனித் தொகுதி என்ற தீமை மட்டும் ஊர்ஜிதமாயிற்றே ஒழிய அவ்வொப்பந்தத்தின் மூலம் எதிர்பார்க்கப்பட்ட அரசியல் முன்னேற்றம் கைகூடவில்லை. லக்ஷ்மணபுரியில் காங்கிரஸ் மகாசபை லீகுடன் ஒப்பந்தம் செய்துகொண்டது தவறு என்று ருசுச்செய்வது நமது நோக்கமல்ல. அவ்வாறு ஒரு ஒப்பந்தம் ஏற்பட்டது இந்தியப் பிரச்னையை அவசரமாக கவனிக்கும்படி பிரிட்டனை தூண்டுவதற்கு உதவியாக இருந்தது என்பதையும் நாம் மறுக்கவில்லை. ஆனால் அவ்வொப்பந்தத்தின் மூலம் எதிர்பார்த்த அரசியல் முன்னேற்றம் பூர்ணமாக ஏற்படாமல், ஒப்பந்தத்தில் சேர்த்திருந்த வகுப்புத் தொகுதிமட்டும் அமலுக்கு வந்ததால் நன்மையை விட கெடுதியே அதிகமாயிற்று.

தனித்தொகுதியும் பொறுப்பாட்சியும் பரஸ்பரம் முரணானவை என்று 1919-ம் வருஷத்து மாண்டேகு—செம்ஸ்போர்ட் சீர்திருத்தத்தின் ஆசிரியரான ஸ்ரீ. மாண்டேகு பல இடங்களில் வற்புறுத்தியிருந்தார். இந்தக்கொள்கையை அவர் திடமாக பின்பற்றியிருந்தால் அவரது சீர்திருத்தத்திலுள்ளதைவிட குறைவான சுயாட்சிகூட அதிக நன்மையை விளைவித்திருக்கும். அரைகுறையான சுயாட்சியுடன் தனித்தொகுதியையும் சேர்த்தது பெரிய கெடுதியாகவே முடிந்தது.

1935-ம் வருஷத்தில் மாகாணங்களில் அநேகமாக பூர்ணமான பொறுப்பாட்சியை ஏற்படுத்தியிருந்தபோதும் இந்த தனித் தொகுதி முறை கைவிடப்படாததுதான் "தொகுதிப் பிரிவினை" கோரிக்கை தேசப் பிரிவினை கோரிக்கையாக முற்றியதற்கு முக்கிய காரணம். (இதனால்

தான் 1944-ம் வருஷத்தில் சப்ரு கமிட்டியார் தயாரித்த பிரேரணையில், பொதுத் தொகுதி ஏற்பட்டால் முஸ்லிம் களுக்கு மத்ய சர்க்காரில் ஜனத்தொகையைவிட இரண்டு மடங்கு ஸ்தானங்கள் வேண்டுமானாலும் கொடுக்கலாம் என்று சிபார்சு செய்திருக்கிறார்கள். எத்தனை ஸ்தானங் கள் என்பது முக்கியமல்ல; தனித் தொகுதியா? பொதுத் தொகுதியா? என்பதுதான் முக்கியம்.)

1919-ம் வருஷத்து அரசியல்

1919-ம் வருஷத்தில் மாண்டேகு—செம்ஸ்போர்ட் சீர் திருத்தம் என்று அழைக்கப்படும் அரசியலமைப்பு அமலுக்கு வந்தது. இப்போது டில்லியில் உள்ள மத்ய அசெம்பிளி, ராஜாங்க சபை இவற்றின் அமைப்பு அந்த சட்டப்படி நிர்ணயிக்கப்பட்டதுதான். அந்த அர சியல் சட்டப்படி மத்ய சர்க்காரில் பொறுப்பாட்சி கிடை யாது. ஆனால் மாகாணங்களில் "இரட்டையாட்சி" அம லுக்கு வந்தது. அதாவது மாகாண சட்டசபைகளிடம் விடப்பட்ட விஷயங்களில் போலீஸ், சட்டம், நிதி முதலிய விஷயங்கள் சட்டசபைக்கு பொறுப்பில்லாத நிர்வாக சபை மெம்பர்களிடமும், வைத்யவசதி, கல்வி முதலியவை சட்டசபைக்கு பொறுப்பான மந்திரிகளிடமும், விடப் பட்டன. மத்ய சட்டசபையில் இப்போது இருப்பது போலவே 1919 வருஷத்திய சட்டத்தின் கீழ் ஏற்படுத்திய மாகாண சட்டசபைகளில் தேர்தல் மூலம் மட்டுமல்லாமல் கவர்னரால் "நியமிக்கப்பட்ட" மெம்பர்களும் இருந்தனர்.

அந்தச் சட்டம் இயற்றப்பட்ட அதே வருஷத்தில் தான் பஞ்சாப் படுகொலையும் நடந்தது. சட்டம் அம லுக்கு வந்தகாலத்தில் காங்கிரஸ் ஒத்துழையாமையை அனுஷ்டித்தது. ஆகையால் தனித் தொகுதிகளின் நன்மை தீமைபற்றி அப்போது யாரும் கவலைப்படவில்லை. உண்மையான பொறுப்பாட்சி அந்தச் சட்டத்தின் கீழ் ஏற்படவில்லை என்ற பெரும் குறைபாட்டில் தான் காங்கிர ஸும் லீகும் கவனம் செலுத்தின. அதுமட்டுமல்ல, 1918-ல், பார்லிமெண்டரி பொறுப்பாட்சியே இந்தியாவுக்கு

பொருந்தாது என்று வாதித்த ஜனுப் ஜின்னுவே 1924-ல் "டொமினியன்களில் இருப்பது போன்ற பொறுப்பாட்சி முறையை" இந்தியாவின் "ஏக மனதான கோரிக்கையாக" வர்ணித்துப் பேசினுர்.

லீகின் புதிய கொள்கை

பார்லிமெண்டரி ஜனநாயக முறை இந்தியாவுக்கு உதவாது என்று 1913-ல் சொல்லி வந்த கொள்கையை ஜனுப் ஜின்னு கைவிட்டு விட்டார். ஆனுல் அவரது தலைமையில் லீகில் அந்த வருஷம் நிறைவேற்றிய தீர்மானத்தில் "மத்ய சர்க்காரின் ஆதிக்கத்தில் உள்ள விஷயங்களை சாத்யமான அளவு குறைத்து மீதமுள்ள விஷயங்களில் மாகாணங்களுக்கு பூர்ணமான சுயேச்சை வேண்டுமென்றும், மத்ய சர்க்காரானது ஒரு சமஷ்டியாக இருக்க வேண்டுமென்றும், மாகாண எல்லைகளை மாற்றியமைக்கும் எந்த ஏற்பாட்டிலும் பஞ்சாப், வங்காளம், வடமேற்கு எல்லை மாகாணங்களில் முஸ்லிம் மெஜாரிட்டி பாதிக்கப்படலாகாதென்றும் வற்புறுத்தினுர்.

முஸ்லிம்கள் மெஜாரிட்டியாயுள்ள மாகாணங்கள் சில இருக்க வேண்டும்; அவற்றுக்கு ஏராளமான அதிகாரம் இருக்க வேண்டும். மாகாணத்தினிடம் விடப்பட்ட விஷயங்களில் மத்ய சர்க்கார் தலையிடக் கூடாது. இவ்வளவும் இருந்தால், மத்ய சர்க்காரிடம் விடப்படும் விஷயங்கள் மிகவும் சொற்பமாகவே இருக்கும். இப்படி யிருந்தால் மத்ய சர்க்காரில் ஹிந்து மெஜாரிட்டி இருப்பதுபற்றி முஸ்லிம்கள் கவலைப்பட வேண்டியதில்லை. இதுதான் 1924-ல் ஜனுப் ஜின்னு வற்புறுத்திய விஷயம். இப்புத்தகத்தில் விவாதிக்கப்படும் விஷயத்துக்கும் இந்த தீர்மானத்தில் உள்ள கருத்துக்கும் சம்பந்தமுண்டு. அதற்காகவே இதைச் சற்று விரிவாகவே இங்கு பிரஸ்தாபிக்கிறேம். ஆனுல் இந்த அத்தியாயத்தின் விஷயம் அதுவல்ல. வகுப்பு வாதத்தின் வளர்ச்சியை விவரிப்பதே இந்த அத்தியாயத்தின் நோக்கம். ஆகையால் அந்த பிரதான விஷயத்தைக் கவனிப்போம்.

1920 முதல் 1927 வரை பல இடங்களில் அடிக்கடி வகுப்புவாத கலகங்கள் நடந்தன. இந்தக் கலகங்களுக்கு ஹிந்துக்கள், முஸ்லிம்கள் ஆகிய இரண்டு சமுகத்திலுமுள்ள சோம்பேறிகளும் குண்டாக்களுமே காரணம் என்றாலும், இது ஹிந்து, முஸ்லிம்களின் அரசியல் போக்கையும் மாற்றியது.

ஆனாலும், அரசியல் லக்ஷியங்களில் பிளவு அதிகரிக்கவில்லையென்றே சொல்ல வேண்டும். அப்போது நடந்த சர்ச்சைகள் யாவும் வகுப்புவாத கலகங்களை எப்படி சமாளிப்பது, மசூதி முன் மேளம், முஸ்லிம் பண்டிகையில் பசு பலி, முதலியவை சம்பந்தமாகக் கலகம் வராமல் தடுக்க என்ன செய்யலாம் என்பதைப் பற்றித்தான் இருந்தன. அரசியல் கொள்கைகள் பற்றி அதிகமான அபிப்பிராய பேதங்கள் ஏற்படவில்லை யென்றே சொல்லலாம்.

பிளவின் ஆரம்பம்

இந்த நிலைமையில் 1927-ல் பிரிட்டிஷ் சர்க்கார் ஒரு இந்தியர்கூட இல்லாத ஒரு அரசியல் கமிஷனை இந்தியாவுக்கு அனுப்பியது. அதுதான் சைமன் கமிஷன் எனப்படுவது. அந்தக் கமிஷனைக் காங்கிரஸ் பகிஷ்கரித்தது போலவே முஸ்லிம் லீகும் பகிஷ்கரித்தது. வெவ்வேறு காரணங்களுக்காகவல்ல; ஒரே காரணத்துக்காக.

இவ்வாறு பெரிய லக்ஷியத்தில் ஒற்றுமை காணப்பட்டதாயினும், அதில் ஒரு பெரிய விசித்திரம் இருந்து வந்தது. அதாவது இந்தியாவின் அரசியல் மாற வேண்டும், பிரிட்டனின் ஆதிக்கம் முடியவேண்டும், என்று காங்கிரஸ் கோரும்போது, லீகும் அந்த கோரிக்கையில் சேர்ந்துகொள்ளும். மாறுதல் வேண்டுமென்று கோருவதில் காங்கிரஸுடன் ஒன்றுபடும். ஆனல் மாறுதல் வரும்போலத் தோன்றும்போது, லீக் அந்த மாறுதலுக்கு நிபந்தனையும் முட்டுக்கட்டையும் போட்டு மாறுதல் ஏற்படுவதற்கு இடையூறான சர்ச்சைகளைக் கிளப்பும்.

இதில்தான் மர்மம் இருக்கிறது. முஸ்லிம்களை விட ஹிந்துக்களுக்கு தேசிய ஐக்கியத்தில் அதிக அக்கரை இருக்கிறது. ஆகையால் அந்த லக்ஷியத்தை பெறுவதற்காக நாம் என்ன கேட்டாலும், ஹிந்துக்கள் இணங்கியே தீரவேண்டும் என்ற மனப்பான்மையுடன் லீக் வேலை செய்ய ஆரம்பித்தது. மாறுதல் ஏற்படவிருக்கும் சந்தர்ப்பங்களி லெல்லாம் காங்கிரஸும், லீகும் பரஸ்பரம் நேர் எதிரான கொள்கைகளை வற்புறுத்துவது வழக்கம். காங்கிரஸ் எப்போதும் (1) பலமான மத்ய சர்க்காரையும் (2) கூட்டுத் தேர்தல் தொகுதியையும் விரும்பும். லீக் எப்போதும் (1) வலிமையற்ற மத்ய சர்க்காரும், அதிகமான மாகாண சுயாட்சியும் (2) தனித் தொகுதியும் அவசியம் என்று வற்புறுத்துவது வழக்கம். இதில் ஏதோ ஒருவிதத்தில் சமரசம் ஏற்படும்போலத் தோன்றும் சமயத்தில், பிரிட்டிஷ் ராஜதந்திரம் நாஜுக்காக ஏதேனும் ஒரு கட்சிக்கு ஊக்கமளித்து அந்தக் கட்சியின் சமரச மனப்பான்மையைக் கெடுக்கும்.

1927-லும் 1928-லும் நடந்தது இதுதான். 1927-ல் லீக், காங்கிரஸ் இரண்டும் சைமன் கமிஷனைப் பகிஷ்கரித்தன. எல்லாக் கட்சிகளும் பண்டித மோதிலால் நேருவின் அக்ராசனத்தின் கீழ் கூடி ஆலோசித்து ஒரு அரசியலை நிர்ணயித்து அதை பிரிட்டனிடம் தேசத்தின் கோரிக்கையாக வற்புறுத்தலாமென்று முடிவு கட்டின. உடனே பிரிட்டிஷ் அதிகாரிகள் முஸ்லிம்களிடையே பணக்கார வகுப்பினரான பஞ்சாப் ஜமீந்தார்களையும், ஆகாகான் போன்றவர்களையும் தட்டிக் கொடுத்து "அகில இந்திய முஸ்லிம் மகாநாடு" என்ற ஒரு ஸ்தாபனத்தை அமைக்க ஊக்க மளித்தனர். அதன் கோரிக்கைகள் ஏற்றுக்கொள்ளப்படும் என்ற அபிப்பிராயம் முஸ்லிம்களிடையே பரவியது. உடனே, சிறிது காலம் காங்கிரஸின் சர்வகட்சி மகாநாட்டில் கலந்துகொண்டு நேரு கமிட்டி சிபார்சை ஆதரித்து வந்த முஸ்லிம் லீக், கடைசித் தருவாயில் (1928-ம் வருஷம் டிசம்பர் கடைசி வாரத்தில்) 3 கோரிக்கைகளைப் போட்டு அவை நிராகரிக்கப்பட்டதற்

காக, சர்வகட்சி மகாநாட்டை விட்டு வெளியேறி ஜனுப் ஜின்னுவின் தலைமையில் "14 அம்சம் கொண்ட கோரிக்கையை" வெளியிட்டது.

கூட்டுத்தொகுதியை லீக் கைவிட்ட வரலாறு

சர்வகட்சி மகாநாட்டை விட்டு வெளியேறுமுன் நேரு கமிட்டி அறிக்கைபற்றி ஜனுப் ஜின்னு என்ன கோரினுர் என்பது குறிப்பிடத் தக்கது.

(1) மத்ய சர்க்காரின் சட்டசபையில் மூன்றில் ஒரு பங்கு ஸ்தானங்கள் முஸ்லிம்களுக்கு ஒதுக்கப்பட வேண்டும்.

(2) மாகாண சட்டசபைகளுக்கு நேரு கமிட்டியார் சர்வஜன வோட்டு இருக்க வேண்டுமென்று சிபார்சு செய்திருப்பது காரியாம்சத்தில் அமுலுக்கு வரவில்லையாயின், எல்லா வகுப்புகளுக்கும் ஜனத்தொகை விதாசாரப்படியே பிரதிநிதித்துவம் இருக்கவேண்டும்.

(3) மத்ய சர்க்காருக்கென்ருே, மாகாண சர்க்காருக்கென்ருே நிர்ணயமாக ஒதுக்கப்படாத எந்த விஷயமும் எந்த அதிகாரமும் மாகாண சர்க்காரிடமே இருக்க வேண்டும்.

இந்த மூன்று விஷயங்களில்தான் ஜனுப் ஜின்னு கோரிக்கைக்கும் நேரு அறிக்கைக்கும் அபிப்ராயபேதம். நேரு கமிட்டியார் கூட்டுத் தொகுதியையே சிபார்சு செய்திருந்தார்கள் என்பதும், அதை ஜனுப் ஜின்னுவின் லீக் நிராகரிக்கவில்லை யென்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது. அது எப்படியிருந்தாலும் 1928-ல் ஜின்னு கோரிய அந்த மூன்று விஷயங்களுக்கு சர்வகட்சி மகாநாடு இணங்கியிருந்தால் இன்று நிலைமை வேறு விதமாக இருக்காதா? என்று சிலர் கேட்கலாம். இருக்காது என்பதுதான் பதில். ஏனென்ருல் பிரிட்டிஷ் சர்க்கார் முஸ்லிம் லீக் முஸ்லிம்களின் உண்மையான பிரதிநிதி அல்லவென்றும், ஆகாகான் முதலியவர்களே உண்மையான பிரதிநிதியென்றும் சொல்லி, அந்த "அகில இந்திய முஸ்லிம் மகாநாட்டினரை" தட்டிக் கொடுத்து, ஜனுப் ஜின்னு கோரி

யதைவிட அதிகமான வகுப்புவாத கோரிக்கைகளைத் தயாரிக்கச் சொல்லி, அந்த கோரிக்கைகளை அமலுக்குக் கொண்டுவர முன்வந்திருப்பார்கள். இவ்வாறு நாம் கூறுவது விதண்டாவாதம் என்று சிலருக்கு தோன்றலாம். ஆகையால் பின்னர் 1932-ம் வருஷத்தில் நடந்த ஒரு சம்பவத்தை இங்கு ஞாபகப்படுத்துவது அவசியம்.

பிரிட்டனின் விபரீதக் கொள்கை

1931-ல் லண்டனில் நடந்த வட்டமேஜை மகாநாட்டில் சட்டசபைகளில் வகுப்புவாரி பிரதிநிதித்துவம்பற்றி ஒற்றுமை ஏற்படாததால் 1932 ஆகஸ்டில் பிரிட்டிஷ் பிரதம மந்திரி ராம்ஸே மாக்டொனல்ட் ஒரு "தீர்ப்பு" அளித்தார். ஆனால் அவர் மத்ய சர்க்காரின் சட்டசபை பற்றி தீர்ப்பு அளிக்கவில்லை; அந்த விஷயத்தை அவர் ஒத்திப்போட்டிருந்தார். இதை இந்தியர்களே முடிவு செய்து கொள்வதுதான் கௌரவம் என்று உணர்ந்து, மௌலானா ஷவுகத் அலியும், பண்டித மாளவியாவும் கலந்துபேசி, ஒரு சர்வ கட்சி ஐக்கிய மகாநாட்டைக் கூட்டினர். வகுப்பு வீதாசாரம், வகுப்பு ஒற்றுமை பற்றி விவாதம் நடந்தது. அபிப்ராய பேதத்துக்கு இடமான பல பிரச்னைகள் பற்றி சமரச முடிவு காணப்பட்டது. மத்ய சர்க்காரில் முஸ்லிம்களுக்கு 100-க்கு 32 ஸ்தானங்கள் ஒதுக்குவதென்றும், தேர்தலை கூட்டுத் தொகுதி மூலமே நடத்துவதென்றும் தீர்மானித்தனர். கூட்டுத் தொகுதியில் அபேட்சகராக நிற்பவர்கள், தம் வகுப்புக்கு பிரதிநிதியாக இருக்கவேண்டுமென்பதற்காக, ஒவ்வொரு அபேக்ஷகரும் தம் வகுப்பினரின் வோட்டுக்களில் 100-க்கு 30 வோட்டுக்களாவது வாங்கி யிருக்க வேண்டுமென்று ஒரு நிபந்தனையும் சேர்த்தார்கள். (உதாரணமாக, ஒரு தொகுதியில் 5,000 ஹிந்து வோட்டும் 3,000 முஸ்லிம் வோட்டும் இருந்தால், அதில் அபேக்ஷகராக நிற்கும் முஸ்லிம் எப்படியாவது 4000 வோட்டு வாங்கினால் மட்டும் போதாது. அந்த 4,000 வோட்டில் 900 வோட்டாவது முஸ்லிம் வோட்டாக இருக்கவேண்டும்.) இவ்வாறு

பொதுத் தொகுதியின் நன்மை, தனித் தொகுதியால் ஏற்படும் பாதுகாப்பு இரண்டையும் ஒன்று படுத்தும் ஒரு திட்டத்துடன் மத்ய சட்ட சபையில் 100க்கு 32 ஸ்தானங்கள் ஒதுக்குவதென்று தீர்மானித்தாய் விட்டது. ஐரோப்பிய பிரதிநிதித்துவம் நிமித்தமாக வங்காளத்தில் ஹிந்து முஸ்லிம் ஸ்தானங்கள் குறைக்கப் படுவதை தடுக்க என்ன செய்யலாம் என்று யோசித்துக் கொண்டிருந்தனர். ஐரோப்பியரின் அபிப்ராயத்தை தெரிந்துகொள்ள மாளவியாஜி கல்கத்தா போய்க்கொண் டிருந்தார். இப்படியொரு சமரச முயற்சி நடக்கிறது என்பது பிரிட்டனுக்குத் தெரிந்திருந்தும், திடீரென்று லண்டனில் இந்தியா மந்திரி சர் சாமுவேல் ஹோர் ஒரு அறிக்கை வெளியிட்டு "மத்ய சர்க்காரில் முஸ்லிம் களுக்கு 100க்கு $33\frac{1}{3}$ ஸ்தானம் கொடுக்க பிரிட் டன் தீர்மானித்துவிட்டது" என்று அறிவித்தார். அதாவது சமரசத்துக்கு முஸ்லிம்கள் இணங்கியதற்கு அதிகமாகவே அவர்களுக்கு ஸ்தானம் கொடுத்தார். ஹிந்துக்களிடம் சமரம் பேசி நீங்கள் பெறுவதை விட, அதிகமாக பிரிட்டன் தரத்தயார் என்று அவர் அறிவித்த தாக அர்த்தம். பிறகு ஏன் முஸ்லிம்கள் சமரசம் பேசப் போகிறுர்கள்! அதோடு அந்த ஒற்றுமை மகா நாட்டில் ஏற்பட்ட கூட்டுத் தொகுதி ஐக்கியமும் சிதைந்தது.

ஜின்னுவின் 14-அம்ச திட்டம்

அந்தக் காலத்தில் முஸ்லிம்களிடையே லீகுக்கு இருந்த செல்வாக்கைவிட தேசிய முஸ்லிம்களுக்கே அதிக செல்வாக்கு இருந்தது. ஆயினும், காங்கிரஸுக்கு முட் டுக்கட்டை போடும் வேலையை லீக் நடத்திக்கொண் டிருந்தது என்பதை உத்தேசித்து, பிரிட்டிஷ் சர்க்கார் லீகின் கோரிக்கையையே முஸ்லிம்களின் கோரிக்கையாக மதித்தது. 1928 வருஷம் முதல் 1934 வருஷம் வரை, ஜனுப் ஜின்னு 1928 வருஷம் வெளியிட்ட 14 அம்ச கோரிக்கைதான், லீகின் கோரிக்கையாக இருந்தது. ஆகை யால் அந்தக் கோரிக்கையின் சாராம்சத்தை இங்கு குறிப் பிடுவது அவசியம்.

(1) பிற்கால இந்திய அரசியல், சமஷ்டி முறையிலேயே இருக்கவேண்டும் (2) எல்லா மாகாணங்களுக்கும் சுயாட்சி ஒரே அளவில் இருக்கவேண்டும் (3) சட்டசபைகளில் மைனாரிட்டிக்கு செல்வாக்குள்ள அளவு பிரதிநிதித்துவம் கொடுக்கவேண்டும்: மெஜாரிட்டியை மைனாரிட்டியாக்கிவிடக் கூடாது. (அதாவது பஞ்சாப் போன்ற இடங்களில் ஹிந்து, சீக்கிய மைனாரிட்டிகளுக்கு அதிகப் பிரதிநிதித்துவம் கொடுக்கும்போது, முஸ்லிம் மெஜாரிட்டி மைனாரிட்டியாய்விடாமல் பார்த்துக்கொள்ள வேண்டும்.) (4) மத்திய சட்டசபைகளில் முஸ்லிம்களுக்கு மூன்றில் ஒரு பங்கு ஸ்தானம் (5) தனித்தொகுதி முறையே இருக்கவேண்டும். சம்பந்தப்பட்ட வகுப்பு இஷ்டப்பட்டால் கூட்டுத் தொகுதிக்கு இணங்கலாம். (6) மாகாண எல்லைகளை மாற்றியமைத்தால் பஞ்சாப், வங்காளம், வடமேற்கெல்லை இவற்றின் முஸ்லிம் மெஜாரிட்டி பாதிக்கப்படலாகாது. (7) மத சுதந்திரம், மதப் பிரசார சுதந்திரம் (8) ஒரு வகுப்பை பாதிக்கக்கூடிய சட்டம் வரும்போது அதற்கு அந்த வகுப்பைச் சேர்ந்த முக்கால்வாசி பிரதிநிதிகள் எதிர்த்தால், அதை சட்டமாக்கக்கூடாது. (9) பம்பாய் மாகாணத்தில் இருக்கும் ஸிந்து பிரதேசம் தனி மாகாண மாகவேண்டும் (10) வடமேற்கு எல்லைப்புற மாகாணத்திலும், பலுச்சிஸ்தானத்திலும் மற்ற மாகாணங்களுக்குச் சமமான சுயாட்சி ஏற்படவேண்டும். (11) உத்யோகங்களில் முஸ்லிம்களுக்கு போதுமான பங்கு கொடுக்கப்படவேண்டும். (12) முஸ்லிம் கலாசாரம், முஸ்லிம் தர்ம ஸ்தாபனங்கள், இவற்றுக்கு பாதுகாப்பு (13) மத்திய சர்க்காரிலும், மாகாணங்களிலும் நிர்வாக சபையில் (மந்திரி சபையில்) மூன்றிலொரு பங்கு அங்கத்தினர் முஸ்லிம்களாக இருக்கவேண்டும் (14) சமஷ்டியில் சேர்ந்த எல்லா மாகாணங்களின் சம்மதத்தையும் பெறுமல் மத்திய சட்ட சபையின் அமைப்பில் மாறுதல் செய்யக்கூடாது.

இந்த 14ல் "மந்திரிசபைகளில் வீதாச்சாரம் வேண்டும்" என்ற 8-வது, 13-வது கோரிக்கைகள் தவிர, அநேகமாக எல்லாக் கோரிக்கைகளும் 1935 வருஷத்திய இந்திய அரசியல் சட்டத்தில் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டன. அப்படியிருந்தும் அந்தச் சட்டம் நிறைவேறியவுடன் லீக்

அதை எதிர்த்தது. ஆனால் தேசியவாதிகள் சொல்லும் காரணத்தைச் சொல்லியே எதிர்த்தது. அந்த சட்டத்திலுள்ள சமஷ்டியமைப்பில் சமஸ்தானங்களுக்கு சாதகமாக பிரிட்டிஷ் இந்திய மாகாணங்களின் உரிமைகளுக்கு பாதகம் ஏற்பட்டிருப்பதாகவும், தேசம் பூர்ணமான பொறுப்பாட்சி நோக்கி முன்னேற முடியாதபடி, அந்த சட்டத்தில் பல தடைகள் இருப்பதாகவும் சொல்லியே லீக் அதைக் கண்டித்தது. அதாவது முஸ்லிம்களின் வகுப்பு உரிமைகளுக்கு பாதகம் ஏற்பட்டதாகக் காரணம் சொல்லவில்லை. ஆனால் சட்டம் அமுலுக்கு வந்த பிறகு லீக் செய்த கிளர்ச்சி முழுதும் "முஸ்லிம் உரிமைக்கு அபாயம்" என்ற கோஷத்தின் மீதே நடந்தது.

1937-ல் லீகின் தோல்வி

புதிய அரசியல் சட்டப்படி 1937ல் மாகாண சட்ட சபைக்கு தேர்தல் நடந்தபோது, முஸ்லிம்களுக்கு உண்மையில் தனியான அரசியல் கோரிக்கைகளோ குறைகளோ எதுவுமிருந்ததாகவே தெரியவில்லை. அந்த சமயத்தில் பெருவாரியான முஸ்லிம்கள் லீகில் சேராமலே இருந்தனர். சட்டசபைத் தேர்தலில் எல்லா ஸ்தானங்களுக்கும் போட்டி போடக்கூட லீக் முன்வரவில்லை. முஸ்லிம் மெஜாரிட்டி மாகாணங்களான பஞ்சாபிலும் வங்காளத்திலும் லீக் இருந்த இடமே தெரியவில்லை. முஸ்லிம்களுக்கு தனித்தொகுதி யிருந்தும், பஞ்சாபில் ஒரே ஒரு ஸ்தானம் தான் லீகுக்கு கிடைத்தது. லீகில் சேராத முஸ்லிம்களுக்கு 83 ஸ்தானங்கள் கிடைத்தன. வங்காளத்தில் லீகுக்கு 40 ஸ்தானங்கள்; லீகில் சேராத முஸ்லிம்களுக்கு 77 ஸ்தானங்கள். முஸ்லிம் மைனாரிட்டி மாகாணங்களிலும், பம்பாய் ஒன்றில் தவிர, மற்றெல்லா மாகாணங்களிலும் லீக் முஸ்லிம்களைவிட மற்ற முஸ்லிம்களே அதிக ஸ்தானங்களைக் கைப்பற்றினர்.

"அட்டூழிய" புரளிகள்

இந்த நிலைமையிலிருந்து முஸ்லிம் வோட்டர்களின் பெரும்பாலோரது வோட்டைப் பெறும் நிலைமைக்கு லீக் எப்படி வந்தது என்பது இந்திய அரசியல் நிலைமையின்

விசித்திரங்களில் ஒன்றாகும். பிரிட்டனும், பிரான்ஸும் ஜெர்மனிக்கு ஓடிவந்து, செக்கோஸ்லொவாகியாவை ஜெர்மனிக்கு வாங்கிக்கொடுக்கும்படியான நிலைமையை ஏற்படுத்த, 1937--39ல் ஹிட்லர் என்ன ராஜதந்திரத்தை அனுஷ்டித்தாரோ அதே முறையே கிட்டத்தட்ட அப்போதைக்கப்போது ஜனாப் ஜின்னா பின்பற்றி வந்தார்; இதுதான் முஸ்லிம் மனப்பான்மை இவ்வளவு பிரமாதமாக மாறியதற்குக் காரணம் என்று சிலர் சொல்ல முடியும்.

செக்கோஸ்லொவாகியாவில் உள்ள ஜெர்மன் மைனாரிட்டிகள் மீது செக்கோஸ்லொவாகியர் பெரும் கொடுமைகள் புரிந்ததாக, ஹிட்லர் ஆர்பாட்டம் செய்தார். செக்கோஸ்லொவகியாவில் உள்ள ஜெர்மனியர் உண்மையில் ஒரு கொடுமைக்கும் உட்படுத்தப்படவில்லையாயினும், ஹிட்லரின் பிரசாரத்தை கேட்டு அவர்கள் மனதில் "உண்மையில் நாம் கஷ்டப் பட்டுக் கொண்டிருக்கிறோமோ"! என்ற ஒரு சந்தேகம் பிறந்தது! செக்கோஸ்லொவாகியாவிலுள்ள ஜெர்மனியர் ஆர்பாட்டம் செய்தனர். பிறகு அதை எடுத்துக் காட்டி ஹிட்லர் உலகத்தின்முன் ஆர்பாட்டம் செய்தார். பிரிட்டன் போன்ற வல்லரசுகள் கவனிக்க ஆரம்பித்தன. இப்படியாகப் படிப்படியாக செக்கோஸ்லொவாகியாவிலுள்ள ஜெர்மனியர் ஹிட்லரே தம்மைக் காப்பாற்ற வந்த மகான் என்று எண்ணினர். காங்கிரஸ் மந்திரிசபை ஏற்பட்டு 6 மாதத்துக்குள்ளாக "காங்கிரஸ் மந்திரிசபைகள் முஸ்லிம்கள் மீது புரிந்த கொடுமைகள்" பற்றி ஜனாப் ஜின்னா ஜாபிதா தயாரிக்க ஆரம்பித்தது, செக்கோஸ்லொவாகியா சம்பவங்களையே ஞாபகப்படுத்தியது. ஆனால் இவ்வாறு உவமை கூறுவது பொருந்துமா என்ற ஆராய்ச்சி இப்போது அவசியமில்லை.

காங்கிரஸ் மந்திரிசபைகள் ஏற்பட்டவுடனேயே, முஸ்லிம் லீக் "இஸ்லாத்துக்கு அபாயம்" என்ற கோஷத்தை கிளப்ப ஆரம்பித்துவிட்டது. எதைக் காரணமாகச் சொல்லி தேசியத்துக்கும் முஸ்லிம் உணர்ச்சிக்குமிடையே

முரண்பாடு இருப்பதாகக் கூறலாம் என்பதிலேயே லீகர்கள் தம் முழு கவனத்தையும் செலுத்தினர். வந்தேமாதர கோஷம் ஹிந்து கோஷம்; மூவர்ணக் கொடி ஹிந்துக்கள் கொடி என்றெல்லாம் ஆக்ஷேபித்தனர். கல்வி ஆலயம் என்று ஒரு வார்த்தையை காங்கிரஸ் உபயோகித்தால் போதும், உடனே அதை ஆலய வழிபாட்டுக்கும், விக்ரக வழிபாட்டுக்கும் சம்பந்தப்படுத்தி லீகர்கள் ஆர்பாட்டம் செய்வார்கள். மைனாரிட்டிகளின் சார்பில் தம் விசேஷ அதிகாரங்களை மந்திரிகளுக்கு எதிராக உபயோகிப்பதில்லையென்று கவர்னர்கள் வாக்குறுதி கொடுத்து அந்த வாக்குறுதிப்படி நடந்ததால், காங்கிரஸ்காரர்கள் தங்கு தடையின்றி மைனாரிட்டிகளுக்குக் கொடுமை புரிவது சாத்யமாயிற்று என்று லீக் பிரசாரம் செய்தது.

இவ்வாறு காங்கிரஸ் மீது துவேஷத்தை வளர்ப்பதையே லீக் தனது முக்கிய வேலைத் திட்டமாகக் கொண்டது. இந்த துவேஷத்தை வளர்ப்பதில் அது வெற்றி பெறவும் செய்தது! இதன் மர்மமென்ன என்பதைத்தான் நாம் கவனிக்க வேண்டும்.

இந்திய சுதந்திரத்தில் அசிரத்தை

பொதுவாக முஸ்லிம்களில் ஒரு பகுதியினருக்குத் தான் இந்திய தேசீய சுதந்திரத்தில் அக்கறை உண்டு. 1920—21-ல் முஸ்லிம்களில் பெருந் தொகையினர் காங்கிரஸுடன் ஒத்துழைத்து பல தியாகங்கள் செய்ய முன் வந்தனராயினும், அரபு நாடுகள் சம்பந்தமாக ஏற்பட்ட கிலாபத் பிரச்னைதான் அதற்குக் காரணம். கிலாபத் பிரச்னையை அரபு நாட்டினரே முக்யமாக மதிக்காமல் துருக்கியில் முஸ்லீம்களே கலீபாவை பீடத்திலிருந்து நீக்கினர். கிலாபத் பிரச்னையே அப்போது போய் விட்டது. உடனே முஸ்லிம் பொதுஜனங்கள் அரசியலில் அக்கறை இழந்தனர். கிலாபத் சம்பந்தமாகக் காங்கிரஸில் சேர்ந்தவர்களுள் கல்வியறிவுள்ளவர்களில் சிலர் மட்டும் தேசீயத்தில் நிலைத்துநின்றனர்; மற்றவர்கள் வகுப்புவாதத்தில் ஈடுபட்டனர். இந்த வகுப்புவாதிகளின் மனப்பான்மையை பின்ருவமாறு வர்ணிக்கலாம் (1) சுயராஜ்யம்

என்பது முஸ்லீம் ஆட்சியாக இருக்காதென்றால், அந்த சுயராஜ்யம் வந்தாலும் சரிதான், வராவிட்டாலும் சரிதான் (2) சுயராஜ்யம் என்பது ஹிந்து ஆட்சியாகவே இருக்குமானால் அதை எதிர்த்தே தீரவேண்டும். ஹிந்து ஆட்சி ஏற்படுவதை தடுப்பதற்காக என்ன தியாகங்கள் வேண்டுமானாலும் செய்யலாம். (3) சுயராஜ்யம் என்பது முஸ்லிம் ஆட்சியாக இருக்குமானால் மட்டும் அதற்காக சிறிது தியாகம்செய்து பார்க்கலாம்! (4) "சுயராஜ்யத்தில் ஹிந்துக்களுக்கு மிகுந்த அக்கரை இருப்பதால், அவர்கள் முஸ்லிம் கோரிக்கையை நிராகரிக்கமுடியாது. நிராகரித்தால் நாம் முட்டுக்கட்டை போடுவோம்" என்பது சில முஸ்லிம்களின் மனப்பான்மை.

இந்த நான்கு அம்சமுள்ள மனப்பான்மையுடன் வேலை செய்யும் வகுப்புவாதிகளுக்கு எதிராக, தேசிய முஸ்லிம்கள் தம் ஜாதியிலுள்ள சாதாரண ஜனங்களின் ஆதரவைப் பெறுவது சிரம சாத்யமான விஷயமே. ஏனென்றால் சாதாரணமாக முஸ்லிம் பொதுமக்களுக்கு அரசியலில் உள்ள உணர்ச்சியைவிட, மத உணர்ச்சியே அதிகம். மதத்தின் பேரால் கோஷம் செய்பவர்களும், மதத்துக்கு அபாயம் என்று துவேஷத்தை கோஷமாகக் கொள்பவர்களும் முஸ்லிம் பொது ஜனங்களின் கவனத்தைக் கவர முடியும். இதுதான் லீகர்களின் வெற்றிக்கு முக்கியமான காரணம்.

இவ்வாறு துவேஷத்தை கிளப்ப வேண்டுமென்று முஸ்லிம் வகுப்புவாதிகள் நினைத்ததற்கு என்ன பிரமேயம் ஏற்பட்டது என்பதும் நாம் சிறிது ஆராய்ந்து பார்க்க வேண்டிய விஷயமாகும். அவ்வாறு ஆராய்ந்தால்தான் நமது பிற்காலத்து பிரச்னையைப்பற்றி நாம் சரியான முடிவுக்கு வரமுடியும். நியாயமான மனத்தாங்கலோ, நியாயமில்லாத மனத்தாங்கலோ, ஏதோ ஒரு மனத் தாங்கல் ஏற்பட்டதுதான் சில அரசியல் வாதிகள் துவேஷப் பிரசாரத்தில் இறங்கியதற்குக் காரணமாக இருக்க வேண்டும். அந்த மனத்தாங்கல் ஏற்பட்டிருந்தால் எப்படி ஏற்பட்டது?

MARAIMALAI ADIGAL LIBRARY MADRAS-1
44814

முஸ்லிம்களின் மனக்குறை

இந்தியாவில் உள்ள 11 மாகாணங்களில் 4 மாகாணங்களில்தான் முஸ்லிம்கள் மெஜாரிட்டி. அந்த மெஜாரிட்டி மாகாணங்களில்கூட லீகுக்கு மெஜாரிட்டி கிடைக்கவில்லை. அந்த மாகாணங்களின் மந்திரி சபைகளில் முஸ்லிம்களுக்கு தாராளமாக இடமிருந்ததாயினும், லீகுக்கு பங்கு கிடைக்கவில்லை. அதுமட்டுமல்ல. முஸ்லிம் மெஜாரிட்டி மாகாணங்கள் நான்கு இருக்கின்றன ; ஆயினும், பஞ்சாப், வங்காளம் இரண்டிலும் முஸ்லிமல்லாதார் சிறு மைனாரிட்டிகளல்ல; பெரிய மைனாரிட்டிகள். ஆகையால் அந்த மாகாண மந்திரி சபைகளில் ஹிந்துக்களுக்கு கிட்டத்தட்ட பாதி ஸ்தானங்கள் கிடைத்தன. ஹிந்து மெஜாரிட்டி மாகாணங்களிலோவென்றால் அங்கு முஸ்லிம்கள் மிகச் சிறிய மைனாரிட்டி. ஆகையால் மந்திரிகளில் பெரும்பாலோர் ஹிந்துக்களாகவே இருந்தனர். மந்திரி சபையில் ஒன்றிரண்டு ஸ்தானங்கள்தாம் முஸ்லிம்களுக்கு கிடைத்தன. லீகுக்கு மந்திரி ஸ்தானமே இல்லை. இது தவிர்க்க முடியாத நிலைமையே. ஏனென்றால் முஸ்லிம்களின் ஜனத்தொகை அதிகமில்லை.

இந்த நிலைமையில் பொதுத்தொகுதி இருந்து முஸ்லிம்களுக்கு சில ஸ்தானங்கள் ஒதுக்கப்பட்டு மற்ற ஸ்தானங்களுக்கும், முஸ்லிம்கள் அபேட்சகர்களாக நிற்கலாம் என்று இருந்தால், வகுப்பு வேற்றுமையில்லாமல் ஒரு பொதுவான வேலை திட்டத்துடன் முஸ்லிம்கள் தேர்தலுக்கு நின்றிருந்தால், முஸ்லிம்களுக்கு ஒருகால் அதிகமான ஸ்தானங்கள் கிடைத்திருக்கலாம். தனித்தொகுதி ஏற்படுத்தியதால், இதற்கு மார்க்கமில்லாது போயிற்று.

கலப்பு மந்திரிசபை ஏற்படாததேன்?

ஒரு வேளை ஒவ்வொரு மாகாணத்திலும் மெஜாரிட்டி பெற்ற காங்கிரஸ் கட்சியானது, லீகர்களையும் மந்திரி சபையில் சேர்த்துக்கொண்டு கலப்பு மந்திரி சபையை ஏற்படுத்தி யிருந்தால் முஸ்லிம் லீகர்களின் மனக்குறை நீங்கி யிருக்கும். ஆனால் அப்போதிருந்த

மனப்பான்மையில் காங்கிரஸ் அதற்கு இணங்க முன்வர வில்லை. ஏனென்றால் காங்கிரஸ்காரர்கள் சட்டசபைக்கு போனவுடன், விவசாயிகள், தொழிலாளர்கள் முதலிய வர்களின் வாழ்க்கைத் தரத்தை உயர்த்தும் பொருட்டு என்ன செய்ய வேண்டுமென ஏற்கனவே ஒரு வேலைத் திட்டம் போட்டிருந்தார்கள். அந்த வேலைத் திட்டம் ஜாதிமத வித்யாசமில்லாத வேலைத் திட்டம். அந்த வேலைத் திட்டத்தை திறமையாக நடத்தி வைத்து, ஜனங்களுக்கு நன்மை செய்யவேண்டும் என்ற கவலையே காங்கிரஸ்காரருக்கு மிகவும் முக்கியமாக இருந்தது. வேலைத் திட்டத்துக்கு இணங்காதவர்களை மந்திரி சபையில் வைத்துக்கொண்டால், எதையும் திறமை யாகச் செய்ய முடியாது. இதனால்தான் காங்கிரஸ் அப் போது கூட்டு மந்திரி சபைக்கு (அல்லது கலப்பு மந்திரி சபைக்கு) இணங்கவில்லை. இந்த நிலைமையில் காங்கிர ஸுடன் இணங்காவிடில், ஹிந்துக்களுடன் இணங்கா விடில், முஸ்லிம்களுக்கு அரசியல் ஆதிக்கத்தில் பங்கில்லா மல் போய்விடுகிறது என்பதை எடுத்துக்காட்டி, முஸ்லிம் லீகர்கள் இந்தியாவில் பார்லிமெண்டரி ஆட்சியே கூடாது என்று வாதிக்க ஆரம்பித்தனர்! உண்மையில் இந்த பிரச்னைக்கு பரிகாரம் பொதுத் தொகுதிதான். அதை விடுத்து இந்தியாவில் "பார்லிமெண்டரி ஆட்சி" யென் பது எப்போதும் ஹிந்து ஆட்சியாகவே இருக்கும் என் றனர். தனித்தொகுதி முஸ்லிம்களுக்கு நல்லதல்ல வென் பதுதான் உண்மை. அந்த உண்மையை ஒப்புக்கொண்டு தனித்தொகுதியைக் கைவிடுவதற்குப் பதிலாக, "தனி ராஜ்யம்" வேண்டும் என்ற கோரிக்கை கிளம்பியது.

"தனி ராஜ்ய" கோரிக்கை

இந்தியாவில் ஹிந்துக்களே மெஜாரிட்டி; இந்தியா முழுவதுக்கும் ஒரு பொது சர்க்கார் இருந்தால், அது ஹிந்து ஆட்சியாகவே இருக்கும். முஸ்லிம் மெஜாரிட்டி மாகாணங்களைத் தனி ராஜ்யமாக்கி விட்டால், இந்தியா வின் ஒரு பகுதியாவது முஸ்லிம் ராஜ்டமாக இருக்கும்; அந்தப் பகுதியை இந்தியாவிலிருந்து வேறாக பிரித்து விட்

டால், இந்திய முஸ்லிம்களில் பெரும்பாலோர் முஸ்லிம் ராஜ்யத்திலேயே சுதந்திரமாக வாழும் நிலைமை ஏற்படும்; அது மைனாரிட்டி மாகாணங்களிலுள்ள முஸ்லிம்களின் அந்தஸ்தையும் உயர்த்தும்—என்பதுதான் தேசப் பிரிவினை வாதிகளின் வாதம். இவர்கள் ஒரே ஒரு விஷயத்தை மறந்து விடுகிறார்கள். முஸ்லிம் மெஜாரிட்டி பிரதேசம் என்று வர்ணிக்கும் பிரதேசத்தில், ஹிந்துக்கள் சிறிய மைனாரிட்டிகளல்ல. அங்கு ஜனத் தொகையில் சுமார் 40 சதவிகிதம் முஸ்லிமல்லாதார்தான். 100க்கு 40 பேர் என்பது எந்த சர்க்காரும் அலக்ஷியம் செய்ய முடியாத தொகை. ஹிந்து மெஜாரிட்டி மாகாணங்களில் உள்ள முஸ்லிம் மைனாரிட்டியென்பது, சிறிய மைனாரிட்டி; ஜனத் தொகையில் 100க்கு 15 கூட இல்லை. ஆகையால் அந்த மாகாணங்களில் மைனாரிட்டிகளை அலக்ஷியம் செய்ய முடியும். ஆனால் பஞ்சாபிலும், வங்காளத்திலும் அப்படியல்ல. அங்கு ஹிந்துக்கள் மைனாரிட்டியானாலும் பெரிய மைனாரிட்டி; ஆகையால் அந்த மைனாரிட்டியை அலக்ஷியம் செய்து தனி முஸ்லிம் ராஜ்யமாக ஒரு வாரம் கூட நிர்வகிக்க முடியாது. ஆயினும் "தனி முஸ்லிம் ராஜ்யம்" "முஸ்லிம்களுக்கு தாயகம்" என்ற கோஷம் முஸ்லிம் மக்களின் மனதைக் கவர்ந்திருக்கிறது (அது காரிய சாத்யமல்ல வென்று கூறும் முஸ்லிம்கள் பலர் இருக்கிறார்கள். ஆனால் இவர்களது பேச்சு பாமர முஸ்லிம் மக்கள் செவியில் ஏறுவதில்லை.)

கிரிப்ஸ், ராஜாஜி ஊட்டின தைரியம்

1942-ல் கிரிப்ஸ் தூதுகோஷ்டி இந்த தனி ராஜ்யக் கோரிக்கையை வற்புறுத்த மாகாணங்களுக்கு உரிமையுண்டென்று கூறியதும், காங்கிரஸில் மிகவும் செல்வாக்குள்ள ஸ்ரீ. ராஜகோபாலாச்சாரியார் அதை ஒப்புக்கொண்டதும், லீகின் கோரிக்கை நியாயமானதே யென்று பல முஸ்லிம்கள் எண்ண இடமளித்தது. அதனால் தேசிய முஸ்லிம்களின் நிலைமை இன்னும் சங்கடமாயிற்று.

முஸ்லிம் ராஜ்யம் அல்லது பாகிஸ்தான் என்ற கோஷத்தை, 1939 வருஷத்திய ஐரோப்பிய யுத்தம் ஆரம்பித்த பிறகுதான் லீக் கடைப்பிடித்தது. லீகின் அரசியல் லக்ஷியம் இவ்வாறு மாற்றப்பட்ட வரலாறு சமீப கால நிகழ்ச்சியே யாதலின், அதிகமாக நாம் விவரிக்கத் தேவையில்லை.

பிளவு விரிவடைந்த வரலாறு

(1) 1937-ல் காங்கிரஸ் மந்திரி சபைகள் பதவியேற்று 8 மாதமாவதற்குள்ளேயே; காங்கிரஸைப்பற்றி லீகர்கள் "அட்டூழிய" புகார்களைக் கிளப்பினர். வகுப்பு விஷயங்களில் காங்கிரஸ்காரர்கள் மிகவும் ஜாக்ரதையுடன் நேர்மையாகவே ஆட்சி புரிந்தனர் என்று கவர்னர்கள் (காங்கிரஸ் மந்திரிகள் ராஜிநாமா செய்த பிறகு கூட) பாராட்டிப் பேசியிருக்கிறார்கள். ஆயினும் லீக் அட்டூழியப் பிரசாரத்தை கைவிடவில்லை

அந்தப் புகார்கள் பற்றி சமஷ்டிக் கோர்ட் நீதிபதியைக்கொண்டு ஒரு விசாரணை நடத்திவைக்கலாமென்று காங்கிரஸ் அக்ராசனர், ஜனப் ஜின்னாவுக்கு எழுதினார். அதை ஜனப் ஜின்னா நிராகரித்தார்.

(2) காங்கிரஸுக்கும் லீகுக்குமிடையேயுள்ள தகராறை காங்கிரஸ் தலைவரும், லீக் தலைவரும் சந்தித்துப் பேசி தீர்த்துக்கொள்ளலாமென்று சமரசம் பேச காங்கிரஸ் முயன்றது. காங்கிரஸானது தன்னை ஒரு ஹிந்து ஸ்தாபனமாக மதித்துக்கொள்ள வேண்டுமென்றும், முஸ்லிம் லீக் ஒன்றே முஸ்லிம்களின் ஏகப் பிரதிநிதியென்று ஒப்புக்கொள்ள வேண்டுமென்றும், அப்படியானால் மட்டுமே பேச்சு நடத்தமுடியும் என்றும் ஜனப் ஜின்னா வற்புறுத்தினார்.

(3) யுத்தம் ஆரம்பித்தவுடன், இந்தியரைக் கலந்து கொள்ளாமல், பிரிட்டன் இந்நாட்டை ஒரு கோர யுத்தத்தில் மாட்டி விட்டது தவறு என்று கண்டித்து,

காங்கிரஸ் மந்திரிகள் ராஜிநாமா செய்தனர். "ஒழிந்தது ஐயா காங்கிரஸ் ஆட்சி!" என்று ஜனுப் ஜின்ஞு "விடுதலை தினம்" கொண்டாடினுர்.

4) யுத்தம் ஆரம்பித்தவுடன், பிரிட்டன் யுத்த லக்ஷியங்களை தெளிவுபடுத்தி இந்தியாவில் அமுலுக்கு வரப்போகும் யுத்த லக்ஷியம் என்னவென்று அறிவிக்க வேண்டும் என காங்கிரஸ் கோரியது; அதை பிரிட்டன் நிராகரித்தது. லீகின் கோரிக்கைக்கு இணங்கி பிரிட்டன் 1935ம் வருஷத்து சட்டத்திலுள்ள சமஷ்டித் திட்டத்தை "நிறுத்தி வைத்தது". இந்தியாவிலுள்ள எல்லா முக்கியமான "இனங்களின்" ஆதரவையும் சம்மதத்தையும் பெருத எந்த அரசியல் பிரேரணையையும் பிரிட்டன் கொண்டு வராது என்றும் அறிவித்து லீகை திருப்தி செய்தது!

1940ல் மார்ச் மாதத்தில் முஸ்லிம் லீக் லாகூரில் கூடி பாகிஸ்தான் தீர்மானத்தை நிறைவேற்றியது. அடுத்த வருஷத்தில், "பாகிஸ்தான்" லீகின் அங்கத்தினர் கையெழுத்திட வேண்டிய "கொள்கை"யாக்கப்பட்டது.

(5) இதற்கிடையில் 1940ஞு இறுதியில் காங்கிரஸ் "தனிப்பட்டோர் சத்யாக்ரஹத்தை" ஆரம்பித்தது. உடனே ஜனுப் ஜின்ஞு, இது பிரிட்டனை காங்கிரஸ் கோரிக்கைக்கு இணங்கும்படி செய்து முஸ்லிம்கள் தம் உரிமையை பெறமுடியாமல் தடுப்பதற்கு ஒரு சூழ்ச்சி என்று சொல்லி, பிரிட்டனுக்கு எச்சரிக்கை விடுத்தார். "காங்கிரஸுக்கு இணங்கினுல் நாங்கள் எந்த வகையிலும் அதை எதிர்ப்போம்" என்று லீக் தீர்மானம் நிறைவேற்றியது.

(6) 1940ஞு ஜனவரி மாதத்தில் வைசிராய் நிர்வாக சபையை விஸ்தரிக்கவும், ஒரு யுத்தக் கவுன்ஸிலை நியமிக்கவும் லீகுடன் பேச்சு நடத்தியபோது ஜனுப் ஜின்ஞு பின்வரும் கோரிக்கைகளை விடுத்தார்:—

(அ) பாகிஸ்தான் தீர்மானத்துக்கு முரணுக பிரிட்டன் எவ்வித அறிக்கையும் விடக்கூடாது. முஸ்லிம் இந்தியாவின் சம்மதமின்றி யாதொரு அரசியல் பிரேரணையையும் பிரிட்டன் அமுலுக்குக் கொண்டுவரக்கூடாது. (ஆ) தாற்காலிகமாக நிர்வாக சபையை விஸ்தரிக்க வேண்டும். அதில் காங்கிரஸ் சேர்ந்தால் ஹிந்துக்களுக்கு எத்தனை ஸ்தானமோ அத்தனை ஸ்தானங்களை முஸ்லிம்களுக்கும் தரவேண்டும். காங்கிரஸ் அதில் சேராவிட்டால் நிர்வாக சபையில் முஸ்லிம்களுக்கு மெஜாரிட்டி தர வேண்டும். அப்படிச் செய்தால் முஸ்லிம்கள் நிர்வாகத்தின் பொறுப்பை ஏற்றுக்கொள்வார்கள். (இ) முஸ்லிம் பிரதிநிதிகளை நியமிக்கும் உரிமை லீகுக்குத்தான் உண்டு, என்று ஜனுப் ஜின்னு வற்புறுத்தினுர்.

வைசிராய் நிர்வாக சபையை விஸ்தரித்தபோது, லீக் அதில் கலந்துகொள்ளாவிடினும், பிரிட்டன் லீகின் முதல் கோரிக்கையிலுள்ள கொள்கையை ஒப்புக்கொண்டது. இரண்டாவது கொள்கையை வைசிராய் காரியாம்சத்தில் நிறைவேற்றினுர். மூன்ருவது கோரிக்கையை மட்டும் ஒப்புக்கொள்ளவில்லை; மெம்பர்களை பொறுக்கும் உரிமை பிரிட்டிஷ் சர்க்காருக்குத்தான் என்று முடிவு செய்து விட்டார்.

(7) பிறகு ஸர் கிரிப்ஸ் வந்தார். அவரது பிரேரணையில் இந்தியா முழுவதுக்கும் ஒரு அரசியல் நிர்ணய சபை ஏற்படுத்தி அதில் ஒரு அகில இந்திய அரசியலைத் தயாரித்து, பின்னர் எந்த மாகாண சட்ட சபையேனும் 60 சதவிகித வோட்டுகளால் அந்த அரசியலை ஊர்ஜிதம் செய்ய மறுத்தால், சர்வஜன வோட்டெடுத்து அந்த மாகாணம் அகில இந்திய யூனியனிலிருந்து விலக உரிமை யுண்டு என்று கண்டிருந்தது. "விலக உரிமையுண்டு" என்று கிரிப்ஸ் கூறிய ஒரு வார்த்தையைமட்டும் ஏற்றுக்கொண்டு, இந்தியா முழுதுக்கும் பொதுவான ஒரே அரசியல் நிர்ணய சபை ஏற்படுவதை எதிர்த்து இத்திட்டத்தை லீக் நிராகரித்தது.